

Predmet: Slobodan Medić i drugi – *Skorpioni*

Veće za ratne zločine

Okružni sud u Beogradu, Republika Srbija

Broj predmeta: K.br. 6-05

Optužnica broj: KTRZ br.3-05

Optužnica podignuta: 7. oktobra 2005.

Krivično delo: ratni zločin prema civilnom stanovništvu, iz člana 142, stav 1 KZ SRJ

Optuženi: Slobodan Medić, Petrašević Pera, Medić Aleksandar, Vukov Aleksandar i Medić Branislav

Tužilac: Bogdan Stanković

Punomoćnici oštećenih:

FHP, Nataša Kandić, izvršna direktorka i advokat Dragoljub Todorović

Branioci opreženi: advokat Miroslav Perković (za optuženog Slobodana Medića), advokat Zoran Levajac (za optužene Peru Petraševića i Aleksandra Vukova), advokat Željko Fajfrić (za optuženog Aleksandra Medića) i advokati Milomir Šalić i Zoran Jevrić (za optuženog Branislava Medića).

Sudsko veće:

Sudija Gordana Božilović-Petrović, predsednica Veća

Sudija Vesko Krstajić, član Veća

Sudija Vinka Beraha-Nikićević, član Veća

Glavni pretres: 20. 12. 2005.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Suđenje Slobodanu Mediću i drugima je počelo tako što je predsednica Veća, sudija Gordana Petrović-Božilović pozvala optužene da daju svoje lične podatke i upoznala ih sa njihovim pravima i obavezama predviđenim Zakonom o krivičnom postupku (ZKP).

Tužilac je pročitao optužnicu u celini. Nakon toga, predsednica Veća je iz sudnice udaljila sve optužene osim prvooptuženog Slobodana Medića.

Odbrana Slobodana Medića

U prvom delu svoje odbrane optuženi je nakon prestanka borbi oko Vukovara, početkom 1992. godine, sa 15 do 20 Srba organizovao čuvanje naftnih polja u selu Đeletovci, gde su ranije živeli Hrvati. Bili su naoružani automatskim puškama i pištoljima i ta grupa čuvara prerasla je u vojnu jedinicu *Škorpioni* u sastavu Vukovarskog korpusa vojske Republike Srpske Krajine, čiji je komandant bio general Dušan Lončar. Jedinica je 1995.

godina brojala oko 500 ljudi. Jedinica je dva puta dobila zadatak da pomogne vojnim protivnicima Armije BiH (novembar, 1994, Bihać i drugi put, april 1995, Velika Kladuša) i u julu 1995. godine Vojsci Republike Srpske na ratištu u reonu Trnova.

Što se tiče streljanja šestorice bošnjačkih civila u Godinjskim barama na planini Treskavici, u julu 1995, optuženi Medić je u potpunosti negirao svoje učešće, čak i saznanje o tom događaju: („,) taj segment sam video na TV92, ali mi je poznato od g-đe Nataše Kandić, ona je mene prozivala kada sam bio svedok u onom procesu za Cvjetan Sašu. Onda me je prozivala ona u smislu da sam tamo napravio nekakav zločin i tako dalje i da se to mesto zove Godinjske bare i da ona ima neku inicijativu da to istraži i da ima neke indicije i da postoji neki materijalni dokaz i da je ona na tragu tom dokazu“.

U vezi sa predmetom optuženja, optuženi Medić je izneo da su kao njegovo obezbeđenje, stalno uz njega bili, optuženi u ovom predmetu, Pera Petrašević i Aleksandar Medić, Slobodan Davidović, osuđen u Hrvatskoj i Milorad Momić, u bekstvu.

U organizaciji FHP-a suđenje su pratili osam članova porodica žrtava iz Udruženja žena iz Srebrenice sa sedištem u Tuzli, kao i Saidin Salkić, sin streljanog Sidika, Sajma Salkić, sestra streljanog Saiba i Smaila Ibrahimović, čerka streljanog Smajla.

Glavni pretres: 21. 12. 2005.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Nastavak ispitivanja optuženog Slobodana Medića

Optuženi Medić je vrlo eksplicitno rekao da je on postavio Aleksandra Vukova za komandira Izviđačkog voda. Dok je Vukov obavljao tu funkciju on je de facto bio i zamenik komandanta jedinice, optuženog Slobodana Medića.

Optuženi Petrašević je koristio svoje zakonsko pravo da se brani ćutanjem. U takvoj situaciji ZKP predviđa čitanje iskaza optuženog datog istražnom sudiji. Taj iskaz je predsedavajuća Veća pročitala i on je postao sastavni deo dokaznog postupka u ovom predmetu.

Iskaz optuženog Petraševića pred istražnim sudijom

Optuženi je u jedinicu *Škorpioni* došao u martu 1995. godine, nekoliko dana pre odlaska jedinice na teren u Kladušu u BiH. U jedinicu je došao nakon raspada Srpske dobrovoljačke garde. U *Škorpionima* je zatekao kao komandira Izviđačkog voda Aleksandra Vukova, koji je takođe bio pripadnik Srpske dobrovoljačke jedinice. Po dolasku u *Škorpione* petnaestak dana je bio u Izviđačkom vodu a onda ga je komandant Slobodan Medić odredio da zajedno sa Miloradom Momićem, Slobodanom Davidovićem i Aleksandrom Medićem bude u njegovom ličnom obezbeđenju.

U vezi sa funkcionisanjem jedinice optuženi je naveo da je brojala između 400 i 500 pripadnika, da je bila sastavljena od dve čete, Izviđačkog voda i Radnog voda. Iako eksplicitno ne tvrdi, iz njegovog iskaza proizlazi da je Aleksandr Vukov de facto bio zamenik komandanta jedinice.

Optuženi Petrašević kaže: „s vremena na vreme se govorilo da je Vukov zamenik komandanta (...) a kada je deo jedinice odlazio na teren zajedno sa komandantom Vukov je ostajao u Đeletovcima i faktički obavljao komandne dužnosti.“

Naredba za streljanje zarobljenika

U vezi sa navodima optužbe da je učestvovao u streljanju šest bošnjačkih civila optuženi je naveo: „Jedno jutro, kada sam se probudio, Boca mi se obratio – siđi dole, imam zadatak za vas – mislio je na nas obezbeđenje, i kada sam sišao video sam jedan kamion i tada je Boca izdao naređenje da idemo - nije rekao gde, znači, verovatno su vozači bili upoznati, da ubijemo te ljude“.

Optuženi je na preciznu konstataciju istražnog sudije da Slobodan Medić izdaje naređenje da se pobiju ljudi iz kamiona rekao: „tako je“.

Naredba za snimanje egzekucije

Optuženi je takođe jasno rekao da je komandant jedinice naredio Slobodanu Stojkoviću da ponese kameru i da snima ubijanje zarobljenika.

Sam događaj

Prema rečima optuženog, po naredbi komandanta na izvršenje zadatka krenuli su on, Slobodan Davidović, Milorad Momić, Aleksandar Medić, Branislav Medić i Slobodan Stojković. Kamion sa zarobljenicima vozio je Branislav Medić. Kamion je zaustavljen na putu pored neke livade a zarobljenicima je neko naredio da izađu i legnu potrbuške u kanal pored puta. Za to vreme je Branislav Medić sa kamionom otišao da donese novu bateriju za kameru. U međuvremenu, sa linije fronta do mesta gde su dovedeni zarobljenici, sišao je Aleksandar Vukov u pratnji dvojice ili trojice pripadnika *Škorpiona*. Optuženi jednog zna po nadimku *Kumić* a drugog kao *Đole Šiptar*.

„Vuk je bio sišao, ja sam mu prišao, ja sam se bio odvojio od njih [telohranitelja komandanta], i hteo sam da vidim s kojim razlogom Vuk silazi dole, da li je možda nešto vezano za to i da li je on bio upoznat, i shvatio sam da nije, i samo nam je rekao da je rizično bilo da se dalje ide pošto se stalno pucalo tamo..“

Na dalja pitanja istražnog sudije usmerena na razjašnjavanje činjenice znog čega je Vukov sišao sa linije i došao do zarobljenika, optuženi nije dao jasan i konkretan odgovor.

Optuženi je priznao da je dao naredbu za pokret nakon što je Medić Branislav doneo bateriju. Zatim priznaje da je on odredio lokaciju za streljanje – dvorište jedne napuštene kuće. Takođe priznaje da je prvi naredio jednom zarobljeniku da iskorači i da mu je onda pucao u leđa i ubio ga. U vezi sa likvidacijom ostalih zarobljenika, optuženi je izneo da je Davidović overio poslednju dvojicu streljanih hicem u glavu a o streljanju ostalih zarobljenika nije rekao ništa, navodeći da se ne seća zbog šoka, istovremene pucnjave iz više pušaka i protoka vremena. Navodi da su dvojica pripadnika Izviđačkog voda, koji su došli sa Vukovim, prisustvovali streljanju a da je Stojković sve vreme snimao.

Komentar:

Optuženi Petrašević nije mogao da objasni zbog čega je Vukov napustio liniju fronta i sa još dva ili tri borca došao do mesta gde su doveženi zarobljenici. Stiče se utisak da optuženi pokušava da zaštiti Vukova i umani njegovu odgovornost.

Suđenje je pratilo osam članova porodica žrtava iz Udrženja žena iz Srebrenice sa sedištem u Tuzli, kao i Sajma Salkić, sestra streljanog Saiba i Smaila Ibrahimović, ćerka streljanog Smajla.

Glavni pretres: 22. 12. 2005.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Odbrana optuženog Aleksandra Medića

Optuženi Aleksandar Medić u svemu potvrđuje izjavu optuženog Petraševića vezano za naređenje komandanta jedinice, prevoz zarobljenika do određene lokacije, vraćanje kamiona po bateriju, snimanje celog događaja, dolazak Vukova, i streljanje zarobljenika. U vezi sa svojim učešćem u događaju, optuženi energično poriče da je on bilo koga ubio.

Pored toga, optuženi A.Medić je u istrazi rekao da je jedinica *Škorpioni* bila u sastavu MUP Srbije. Na glavnom pretresu, na pitanje punomoćnika da li je to tačno izjavljuje da se pričalo da su pod MUP-om i da se taj zaključak izvodio na osnovu opreme, garderobe i oružja.

Optuženi je na direktno pitanje predsednice Veća kome je pripadala jedinica *Škorpioni* odgovorio: „Pazite, tu je bilo raznih priča, da smo MUP Srbije, Državna bezbednost, Vukovarski korpus, stvarno ne znam. To me jako boli kada vidim natpis paravojna formacija. Vi sami možete prosuditi da li je 550 ljudi mogao neko da naoruža samostalno, kako da kažem, i da plaća plate i šta ja znam“.

Suđenje je pratilo osam članova porodica žrtava iz Udrženja žena iz Srebrenice sa sedištem u Tuzli, kao i Sajma Salkić, sestra streljanog Saiba i Smaila Ibrahimović, ćerka streljanog Smajla.

Glavni pretres: 23. 12. 2005.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Odbrana Aleksandra Vukova

Optuženi je došao u jedinicu *Škorpioni* 1. 04.1994. nakon što je šest meseci bio pripadnik Srpske dobrovoljačke garde.

Sudsko veće je nastojalo da razjasni i utvrdi da li je optuženi bio zamenik komandantu jedinice Slobodanu Mediću i na koji način je bio u vezi sa događajem koji je predmet optužbe (streljanje 6 bošnjačkih civila).

U vezi sa prvim pitanjem optuženi Vukov navodi: “Ja sam u vreme odlaska jedinice u Cazinsku krajinu, znači novembra 1994. neformalno vršio funkciju zamenika komandanta. Tada sam zvanično bio komandir Izviđačkog voda, međutim, moj vod je poslat na teren bez mene. Meni je ostavljeno zaduženje 12km linije i ja sam radio na poslovima komandanta posle povratka jedinice....”

Dalje, optuženi Vukov navodi da nije bilo formalne odluke o njegovom postavljanju na mesto zamenika komandanta ali da je on, kada komandant nije bio prisutan, povremeno obavljao tu funkciju. Vukov objašnjava da kada komandant nije bio sa jedinicom on je imao zaduženja na osnovu kojih je prozilažila njegova veća odgovornost.

Na pitanje Suda kakve vrste odluka je mogao doneti kao zamenik komandanta, optuženi je odgovorio da je održavao kontakt sa komandantom telefonom a kada nije bio u mogućnosti da telefonom razgovara sam je donosio odluke, bez konsultacije, a o tim odlukama obavestavao je komandanta naknadno, kada stupi u kontakt sa njim.

A što se tiče činjenica vezanih za njegovo učešće u događaju, optuženi je naveo da je sve vreme boravka na trnovskom ratištu bio na liniji fronta sa svojim izviđačkim vodom, koji je brojao više od 20 vojnika. Samo je nekoliko puta išao u komandu, i to se, kako navodi, trudio da ide u noćnim časovima da ne bio izložen pogledu. Za svih 20 dana, koliko je bio na liniji fronta, komandant Medić nijednom nije došao na liniju fronta nego je sa njim imao kontakt putem radio veze.

O prijemu hrane i municije optuženi Vukov je rekao: “Nije bila uobičajena praksa da ja silazim, uglavnom sam slao ljude koji nisu bili trenutno na zaduženjima”. Između komande i linije fronta nalazila se jedna tačka, udaljena od linije 4km, do koje je bezbedno mogao da dođe kamion sa municijom i hranom. Na to mesto je optuženi Vukov sišao na dan kada je izvršeno streljanje, da bi, kako kaže, po prethodnom pozivu komandanta preuzeo paket sa hranom. Na pitanje predsednika Veća da pojasni kako je znao gde treba da siđe on kaže “Podrazumevalo se da siđem na tačku do koje je dolazilo vozilo”. Kada je došao na to odredište, na udaljenosti od 40 metara video je grupu vojnika iz koje se izdvojio Pera Petrašević i prišao mu. Optuženi je video neke vezane ljude a od Petraševića je dobio informaciju da su to neki zarobljenici. Pitao je Petraševića da li je doneo sledovanje a ovaj mu je odgovorio da ne zna ništa o tome, da je došao po drugom zadatku. Takođe je rekao da nije bilo uobičajeno da Petrašević donosi hranu.

Vukov nije siguran da li je kamion bio prisutan kada je on došao a na pitanje predsednice Veća zašto je ostavio dvojicu svojih ljudi neubedljivo je tvrdio da su ostali da sačekaju hranu koja možda kasni.

Komentar:

U odbrani optuženi nije uspeo da odgovori na očigledne nelogičnosti: kako to da on silazi za hranu kada to ranije nije radio; zbog čega ga lično komandant poziva da dođe po hranu kada to nije u njegovoj nadležnosti; zbog čega neproverava da li je poslata hrana na to određište nego napušta mesto a da nema tačnu informaciju o dopremanju hrane; zbog čega ostavlja dvojicu vojnika kod Petraševića i sam se vraća na liniju; kako to da se nije detaljnije raspitao o zarobljenicima koje je video da leže vezani pored puta, i koji je to drugi zadatak koji Petrašević treba da obavi.

Suđenje je pratilo osam članova porodica žrtava iz Udruženja žena iz Srebrenice sa sedištem u Tuzli, kao i Sajma Salkić, sestra streljanog Saiba i Smaila Ibrahimović, ćerka streljanog Smajla.

Glavni pretres: 23. 01.2005.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Odbrana Branislava Medića

Optuženi A.Medić je bio vozač u jedinici. Pored toga i automehaničar, koji je bio zadužen za popravke motornih vozila. Inače, njegove sestra je udata za komandanta jedinice.

Optuženi priznaje da je vozio zarobljenike od komande do mesta gde je izvršeno streljanje. Takođe priznaje da je sa puškom u ruci bio prisutan za vreme streljanja ali tvrdi da nije pucao iz straha.

Prema njegovim rečima njega su na putu, dok je išao u nabavku u Trnovo, zaustavila dva vojna picgauera sa nekim potpukovnikom Vojske Republike Srpske, koji ga je pitao gde je stacionirana jedinica koja je došla iz Vukovara. On ih je odveo do vikend naselja gde je bila komanda *Škorpiona*. Tu mu potpukovnik saopštava da treba da pretovari zarobljenike iz oba picgauera u kamion jedinice *Škorpioni*. Nakon pretovara zarobljenika, potpukovnik odlazi u prostorije komande *Škorpiona*, gde su se nalazili Petrašević, Davidović, Momić i A.Medić. Ta četvorica su ušla u kamion, sa fotografom Stojkovićem, a optuženi B.Medić je vozio kamion od komande do mesta, prema liniji fronta, dokle je bilo bezbedno voziti a gde je izvršeno streljanje. Tu su zarobljenici po naredbi izašli iz kamiona i legli, vezanih ruku, pored puta. Optuženi se kamionom vratio u Trnovo da donese punu bateriju za kameru jer se postojeća u međuvremenu bila ispraznila. Sam čin streljanja optuženi B. Medić opisuje u skladu sa filmom o streljanju i odbranom optuženih A. Medića i Pere Petrašavića, kao i iskazom svedoka Slobodana Stojkovića, s tim što tvrdi da on nije pucao iako je držao pušku u ruci za vreme streljanja.

Karakteristično je da optuženi B. Medić tvrdi da od dolaska pomenutog potpukovnika sa *picgauerima* u komandu pa do streljanja, nije bilo komandanta *Škorpiona* Slobodana Medića.

Na konstataciju predsednice Veća da nije logično da im potpukovnik Vojske Republike Srpske, koji im je nepoznat i nije im nadređeni starešina, daje zadatak da ubiju šest ljudi, optuženi odgovara: “Gledajte, ja želim da vam objasnim ali ima stvari kojih ne mogu da se setim, eto da me ubijete, ne mogu, a što se tiče oficira, tog momenta tu nije bio naš komandant Slobodan Medić, oni su došli, potpukovnik ili pukovnik, to je veliki čin za nas sve, poštovali smo njihove naredbe, pošto smo bili pod njihovom komandom, išli smo kod njih da ratujemo za njih, za njihove potrebe i po tome smo svi smatrali da treba da poštujemo njihove naredbe”.

Predsednica Veća je upoznala prisustne sa sadržajem podneska FHP u kojem predlaže saslušanje oštećenih Hane Fejzić, majke streljanog Safeta, Safete Muhić, sestre streljanog Safeta, Semira Ibrahimović, sina streljanog Smajla, Osmana Salkića, rođaka streljanog Sidika Salkića, Nure Alispahić, majke streljanog Azmira i Hane Salkić, majke streljanaog Saiba.

Ovim podneskom su ispravljene greške u imenima žrtava i oštećenih, navedenih u optužnici, a broj identifikovanih je od troje, prema optužnici, povećan na pet žrtava.

U organizaciji FHP-a suđenje prate članovi porodica žrtava iz Srebrenice, Udruženje žena iz Srebrenice, sa sedištem u Tuzli: Nura Begović, Rejha Avdić, Naza Hasanović, Ešefa Alić, Alić Refija, Ibrahimović Muzafer i Ćatić Hajra.

Glavni pretres: 24. 01. 2005.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Suočenje optuženih Slobodana Medića i Aleksandra Medića

i) Optuženi Slobodan Medić je ostao pri svojoj tvrdnji da su svi radnici u Đeletovcima imali ugovor o radu a optuženi Aleksandar je tvrdio da nije bilo ugovora, da on nije predao radnu knjižicu jer pre toga nije radio, a da je moguće da je na koverti ili nekom spisku potpisivao da je primio platu.

ii) Optuženi Aleksandar je, gledajući optuženog Slobodana Medića u či, ponovio da je naredbe izdavao isključivo komandant Slobodan Medić a ovaj je odgovarao da je postojala komanda koja je donosila odluke.

iii) Optuženi Aleksandar je ponovio da je radio veza funkcionisala a optuženi Slobodan Medić da je neprijateljska strana pokrivala i ometala vezu tako da nije funkcionisala.

iv) Optuženi Slobodan Medić je tvrdio da nije istina da je naredio egzekuciju dok je optuženi Aleksandar Medić ostao pri tvrdnji da je na dan egzekucije, rano ujutro, dok je

bio u krevetu, čuo da komandant kaže “idite po Žaru” i da je nešto kasnije, idući prema kamionu sa zarobljenicima, video komandanta da sedi ispod šljive.

v) optuženi Aleksandar je ponovio da mu je Slobodan Stojković lično rekao da mu je komandant naredio da snima egzekuciju, a optuženi Slobodan Medić je tvrdio da on ništa ne zna o egzekuciji, dodajući da je znao za egzekuciju da on ne bi dozvolio da se snima.

vi) Na tvrdnju optuženog Aleksandra Medića da je nakon povratka u komandu Petrašević izvestio komandanta, koji je i dalje sedeo pod šljivom, da je zadatak obavljen i da su paketi likvidirani i da se tada komandant obratio optuženom Aleksandru rečima “Žara, jesi li se prekalio”, optuženi Slobodan Medić je rekao da to Aleksandar Medić priča jer je dobio zadatak da tako kaže.

Nakon toga, optuženi Aleksandar Medić je pozvao optuženog komandanta jedinice *Škorpioni* da kaže ko mu je naredio da strelja zarobljenike ali ovaj to nije učinio.

Suočenje optuženih Slobodana Medića i Aleksandra Vukova

Prilikom suočenja optuženi S.Medić i A.Vukov ostali su pri ranije datim iskazima: optuženi S.Medić je ponovio da su odluke donošene po vojničkoj hijerarhiji, da su komandiri četa, njihovi zamenici, komandiri vodova i drugi donosili odluke u okviru svoje nadležnosti dok je optuženi Vukov ostao pri svojoj tvrdnji da je sve odluke donosio komandant Slobodan Medić i da je bio neprikosnoven u svim pitanjima delovanja, života i rada jedinice.

Suočenje između optuženih obavljeno je i u vezi sa razlikama o tome da li je Vukov bio de facto i de iure zamenik komandanta. Među njima nije sporno da je Vukov u bazi u Deletovcima, kada je komandant bio odsutan, vršio funkciju zamenika komandanta. Vukov tvrdi da na terenu u Trnovu on nije bio zamenik komandanta već samo komandir Izviđačkog voda, dok optuženi S.Medić tvrdi da je Vukov i u Trnovu bio njegov zamenik.

Suočenje između Branislava Medića i Aleksandra Medića

Prilikom suočenja otklonjene su neke nejasnoće i svako je ostao pri svojim ranijim iskazima.

U organizaciji FHP-a suđenje su pratili članovi porodica žrtava iz Srebrenice: Nura Begović, Rejha Avdić, Naza Hasanović, Ešefa Alić, Alić Refija, Ibrahimović Muzafer i Čatić Hajra.

Glavni pretres: 25. 01. 2005.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje oštećene Hane Fejzić

Sa sinom Safetom (3.01.1978), ćerkom Safetom i suprugom, Hana je živela u selu Mušići, opština Srebrenica. Poslednji put je videla sina 10. 07.1995. izjutra, kada je sa ocem napustio Srebrenicu i pobeo u šumu. Safet je na sebi imao plavu trenerku adidas, ispod majicu, sive pantalone i na nogama patike koje mu je drug sašio od majčinog mantila. Telo supruge je ekshumirano u masovnoj grobnici u Cerskoj a ostaci sina Safeta su nađeni u Godinjskim barama 1999. Identifikacija, DNK analizom, je izvršena 2003. godine. Hana je prepoznala svoga sina Safeta na fotografiji koja joj je pokazana u sudnici.

Saslušanje oštećene Safete Muhić

Poslednji put je videla brata kada je počeo napad na Srebrenicu, kada je on sa ocem pobeo u šumu a ona je sa majkom otišla u Bazu UNPROFOR-a u Potočore.

Predsednica Veća je pokazala Safeti dve fotografije, na kojima je Safeta prepoznala svog brata Safeta Fejzića.

Saslušanje oštećene Nure Alispahić

Nura je živela u Srebrenici sa sinom Azmirom do pada ove enklave. Azmir je tada imao 16 godina. Poslednji put ga je videla kada je sa muškim rođacima pobeo u šumu, bežeći pred vojskom Republike Srpske. Na sebi je imao patike, bele čarape, farmerice, jaknu i majicu ispod jakne. Nosio je torbu sa malo hrane, bratove pantalone i cipele. Predsednica Veća joj je pokazala dve fotografije na kojima je Nura prepoznala svoga sina Azmira Alispahića.

Saslušanje oštećenog Osmana Salkića

Streljani Azmir Alispahić je brat supruge oštećenog Osmana a ubijeni Sidik Salkić, star 35 godina, mu je bliži rođak. On je poveo maloletnog Azmira u šumu, gde ga je posle nekog vremena izgubio iz vida. Na pokazane tri fotografije, svedok Osman je na sve tri prepoznao rođaka Azmira Alispahića a na dve rođaka Sidika Salkića.

U organizaciji FHP-a suđenje su pratili članovi porodica žrtava iz Srebrenice: Nura Begović, Rejha Avdić, Naza Hasanović, Ešefa Alić, Alić Refija, Ibrahimović Muzafer i Ćatić Hajra.

Glavni pretres: 26. 01. 2005.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje oštećene Hane Salkić

Hana Salkić je poslednji put videla svoga sina Saiba, rođenog 1975. godine, 11. 07.1995. godine, kada su izašli zajedno iz kuće. Ona je sa ćerkama otišla u Potočare a muž i sin u drugom pravcu, sa ostalim muškarcima iz Srebrenice. Na sebi je imao svetlo zeleni gornji deo trenerke i farmerice. O njemu ništa nije znala dok ga nije prepoznala na video snimku koji je prikazala televizija Sarajevo. Na tom snimku videla ga je da je na putu legao pored Sidika Salkića. U sudnici nije mogla da gleda fotografije jer joj je pozlilo.

Saslušanje oštećenog Semira Ibrahimovića

Oca Smajla, rođenog 1960.godine, je poslednji put video 11. 07.1995. godine, kada je sa drugim muškarcima pobeo u šumu, a on se sa majkom i tri sestre uputio u Potočare. Seća se da je otac bio u crnoj kožnoj jakni i ispod je imao plavu košulju kratkih rukava. Oca je prepoznao na video snimku koji je emitovala sarajevska televizija. Svedoku oštećenom su pokazane dve fotografije na kojima je prepoznao svog oca.

U organizaciji FHP-a suđenje su pratili članovi porodica žrtava Srebrenice: Nura Begović, Rejha Avdić, Naza Hasanović, Ešefa Alić, Alić Refija, Ibrahimović Muzafer i Čatić Hajra.

Glavni pretres: 21. i 22. 02. 2005.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Optuženi Petrašević je obavestio Veće da želi da iznese svoju odbranu.

Odbrana optuženog Pere Petraševića

U svojoj odbrani optuženi Petrašević je u svim bitnim pitanjima ponovio svoju odbranu iz prethodnog postupka (pred istražnim sudijom) koju je predsednica Veća pročitala 21.12. 2005. godine, nakon što je optuženi Petrašević izjavio da će se braniti ćutanjem.

Suočenje između optuženih Slobodana Medića i Pere Petraševića

Optuženi Petrašević je rekao: “Trebalo bi da priznaš ovo što se desilo jer ja odgovorno tvrdim naredio si da pobijemo te ljude. Isključivo si meni naredio. Tvrdim i stojim iza toga”.

Na te reči optuženi S. Medić je odgovorio: “ Da si pobio hiljadu ljudi nemaš pravo da pokažeš prst na komandanta. Znači, i da je naredio ti to nemaš pravo da pokažeš prstom. Znači, pravi srpski Obilić nema pravo da uzme i da pokaže prst u komandanta. Jer znaš to?”.

Suočenje optuženih Petraševića i Branislava Medića

Njih dvojica su suočeni na okolnost da li je komandant Slobodan Medić bio prisutan kada su sa zarobljenicima krenuli ispred komande. Naime, optuženi Branislav Medić je rekao

da tu nije bio prisutan komandant Slobodan Medić. Na te tvrdnje, optuženi Petrašević je odgovorio: "Ponovo mogu da ti kažem, ja stojim iza svojih reči koje sam rekao. 100 posto je istina, to i ti najbolje znaš. Ti si jednostavno nateran, to mi je jasno da pričaš to što moraš da pričaš. Ako misliš da će to da ti pomogne, ja ti lično ne zameram ali moram da se izjasnim da ona priča o oficirima je tolika laž da ja ne mogu da je progutam pred ovim sudom".

U organizaciji FHP-a suđenje su pratili: Nura Begović, Zekira Delić, Rejha Avdić, Naza Hasanović, Ešefa Alić, članovi porodica žrtava iz Srebrenice, Udruženje žena iz Srebrenice, zatim Smaila i Semir Ibrahimović, ćerka i sin streljanog Smajla, Hana Fejzić, majka i Safeta Muhić, sestra streljanog Safeta i Neven Anđelić, Centar za interdisciplinarne studije, Sarajevo.

Glavni pretres: 23. i 24. 02. 2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Slobodana Stojkovića

Svedok Stojković je pristupio jedinici *Škorpion* u julu 1992. kada je jedinica delovala kao obezbeđenje Naftne industrije Krajine. Došao je isključivo iz finansijskih razloga pošto je u toj jedinici zarada bila veća nego u policiji tadašnje Republike Srpske Krajine.

Svedok Stojković izričito tvrdi da je optuženi Vukov obavljao funkciju zamenika komandanta jedinice od kako je došao u jedinicu, početkom 1994. s tim što ne zna da li je postojala formalna (pisana) odluka. Na pitanje predsednice Veća kako komandant izdaje komandu Vukovu, svedok opisuje: „Ne mogu da se setim tačno, kako se izražavao, bilo je normalno, mislim, naprimer, kada Vuku izdaje naređenje, uradi to, to, idi tamo i tamo, završi taj deo...“

Naredba komandanta za snimanje streljanja

Svedok Stojković je preuzeo kameru od Dušana Kosanovića zvanog Sova, koji se razboleo i vratio se u bazu u Đeletovce. Kameru mu je lično predao komandant Medić i to dva dana pre nego što se dogodilo streljanje u Godinjskim barama. Svedok je izričit da mu je komandant naredio da snima: „Ne sećam se ko me je probudio, uglavnom je došao sa porukom da me Boca zove, da ponesem kameru jer treba nešto da snimam...kada sam se na brzinu obukao i došao pred komandu tu su već bili probuđeni svi ostali, ja sam došao tu gde je komandant stajao... kada sam došao rekao mi je idi to snimi“.

Naredba komandanta za streljanje zarobljenika

Svedok navodi da su u momentu, kada mu je komandant naredio da ide i snima, pored njega stajali Pera Petrašević, Milorad Momić, Branislav Medić, Slobodan Davidović i Aleksandar Medić. Njima je S. Medić rekao: „ajde, dosta priče, ajmo da se izvrši zadatak“.

Nakon komandantovih naređenja, svi su krenuli kamionom u kojem su bili zarobljenici, a kojim je upravljao Branislav Medić. Svedok Stojković je sedeo u kabini, pored vozača B. Medića koji mu je na polasku rekao da voze zarobljenike iz Srebrenice i da oni treba da ih likvidiraju.

Prisustvo optuženog Vukova i njegovih vojnika

U vezi sa pojavljivanjem optuženog Vukova i njegovih vojnika na mestu gde je izvršeno streljanje, svedok je objasnio da je Vukov došao dok su zarobljenici ležali potrbuške, vezanih ruku na leđima, a da kamion nije bio tu jer je vozač sa njim otišao po novu bateriju za kameru. Na pitanje predsednice Veća kako objašnjava zašto je Vukov došao, svedok kaže: „... verovatno da ga je komandant pozvao da dođe na lice mesta i da bude tu“.

Svedok je video da su optuženi Vukov i Petrašević razgovarali dosta tiho. Njihov susret je snimio kamerom. U momentu kada se kamion vratio Vukov odlazi a njegova dva vojnika ostaju. U vezi sa tom dvojicom svedok navodi da su oni nakon što su ubijena četvorica zarobljenika odvezali ruke preostaloj dvojici da bi odveli leševe ubijenih u vikendicu u neposrednoj blizini, gde su i streljani.

Sam čin streljanja svedok opisuje skoro identično optuženom Petraševiću, s tim što navodi da je sve radnje preduzete streljanjem snimio kamerom.

Opisujući situaciju nakon što je vozač Branislav Medić otišao kamionom po bateriju u Trnovo, dok zarobljenici leže pored puta, jednog od mladića među zarobljenicima Aleksandar Medić je pitao. „Jesi li prcao?“ Mladić mu je odgovorio da nije, na šta mu je optuženi Aleksandar Medić rekao „i nećeš“.

Svedok Stojković detaljno opisuje povratak u komandu gde ih je pod šljivom čekao komandant kome je je o izvršenom zadatku referisao optuženi Petrašević.

Video snimak

Svedok je gledao video snimak i koliko se seća snimak je autentičan, obuhvata sve što je snimio. Ništa nije dodato ali misli da su neki detalji koje je on snimio izostavljeni, kao naprimer kada Momić i Davidović pucaju.

Na suđenju je prikazan film. Gledajući film svedok je objašnjavao ko je ko, šta ko kaže i šta koja sekvenca znači (kada i gde je snimljena).

Suočenje između svedoka Stojkovića i optuženog Slobodana Medića

Svedok Stojković je optuženom S. Mediću, gledajući ga u lice, rekao da mu je on naredio da ide i snima streljanje, i da je to čuo komandir njegove čete Opačić Đuro. „Rekao si – idi to snimaj“. Optuženi S. Medić je to negirao.

Optuženi S. Medić je odbacio i svedokove tvrdnje da je po povratku jedinice u bazu naredio svedoku da preda kasetu Dušanu Kosanoviću zvanom Sova.

Suočenje između svedoka Stojkovića i optuženog Branislava Medića

Optuženi B. Medić je rekao svedoku da je on siguran da se komandant nije nalazio u komandi na dan egzekucije, te nije mogao svedoku narediti da ide i snima i tvrdio je da svedok Stojković nije bio pored njega u kabini, dok su vozili zarobljenike na streljanje. Svedok Stojković je ostao pri svom dosadašnjem iskazu.

U organizaciji FHP-a suđenje su pratili: Nura Begović, Zekira Delić, Rejha Avdić, Naza Hasanović, Ešefa Alić, članovi porodica žrtava iz Srebrenice, Udruženje žena iz Srebrenice, zatim Smaila i Semir Ibrahimović, ćerka i sin streljanog Smajla, Hana Fejzić, majka i Safeta Muhić, sestra streljanog Safeta i Neven Anđelić, Centar za interdisciplinarne studije, Sarajevo.

Glavni pretres: 13.03. 2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Rešenje Suda: odbija se predlog branialca optuženih da se u svojstvu svedoka u ovom krivičnom postupku sasluša Nataša Kandić.

Saslušanje svedoka Branislava Vučenovića

Jedinici, kojom je komandovao Slobodan Medić, je pristupio na samom početku njenog delovanja, kada ih je bilo samo 15 i kada su radili kao obezbeđenje Naftne industrije Krajine. Pre dolaska u jedinicu svedok je radio u policiji Republike Srpske Krajine.

Svedok tvrdi da je optuženi Vukov, sve vreme od dolaska u jedinicu pa do ranjavanja, bio zamenik komandanta Medića i istovremeno komandant Izviđačkog voda. Ne može da se izjasni precizno da li je postojala neka pismena odluka o funkcijama Vukova ali zna da je faktički obavljao dužnosti zamenika komandanta jedinice i komandira Izviđačkog voda.

O samom činu streljanja zarobljenika svedok kaže da ne zna ništa i da je to video kada je prikazano na televiziji. Međutim, ispričao je da je spavao zajedno sa Slobdanom Stojkovićem i da ga je jednog jutra Stojković probudio i rekao da su dovezli neke zarobljenike i da izađe da ih vidi. Svedok je rekao da ga to ne interesuje i nastavio da spava. Kasnije, kada je ustao i otišao do hladnjače da uzme sok, video je da ispred komande stoji kamion, komandant i svi telohranitelji, sem Vukova.

Saslušanje svedoka Igora Galijaša

Postao je pripadnik jedinice *Škorpioni* u julu 1994. Poznato mu je da je Aleksandar Vukov bio zamenik komandanta jedinice i komandir Izviđačkog voda. Na terenu u Trnovu nije bio. O streljanju na trnovskom ratištu je saznao kada je video snimak na televiziji.

U organizaciji FHP-a suđenje su pratili Ćatić Hajra, Rejha Avdić, Naza Hasanović i Ešefa Alić, iz Udruženja žena iz Srebrenice, zatim Hana Fejzić, majka streljanog Safeta, Hana Salkić, majka streljanog Saiba i Nura Alispahić, majka streljanog Azmira.

Glavni pretres: 14. 03. 2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

U organizaciji FHP-a suđenje su pratili Ćatić Hajra, Rejha Avdić, Naza Hasanović i Ešefa Alić, iz Udruženja žena iz Srebrenice, zatim Hana Fejzić, majka streljanog Safeta, Hana Salkić, majka streljanog Saiba i Nura Alispahić, majka streljanog Azmira.

Saslušanje Srđana Manojlovića

U jedinicu je došao početkom 1994. Do dolaska u jedinicu bio je aktivno vojno lice. U jedinici je bio pomoćnik komandanta za pozadinu, za organizaciju, mobilizacijske poslove i za vođenje evidencije.

Položaj Aleksandra Vukova u jedinici

Aleksandar Vukov je bio zamenik komandanta od dolaska u jedinicu do ranjavanja.

Saznanje o streljanju

O samom događaju streljanja ne zna ništa. Video snimak streljanja je prvi put video na suđenju Slobodanu Miloševiću.

Veze jedinice sa Republikom Srbije

Na pitanje punomoćnika žrtava svedok navodi da su pripadnici jedinice *Škorpioni* na uniformi nosili amblem trobojke. Na pitanje šta znači taj amblem svedok je odgovorio: „Pa, to je amblem Republike Srbije“.

U organizaciji FHP-a suđenje su pratili Ćatić Hajra, Rejha Avdić, Naza Hasanović i Ešefa Alić, iz Udruženja žena iz Srebrenice, zatim Hana Fejzić, majka streljanog Safeta, Hana Salkić, majka streljanog Saiba i Nura Alispahić, majka streljanog Azmira.

Glavni pretres: 15. 03. 2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Đure Mileusnića

Na trnovskom ratištu svedok nije bio u sastavu svoje jedinice nego je bio vozač u komandi u Trnovu, gde su bile stacionirane policija i vojska Republike Srpske.

Za streljanje zarobljenika na trnovskom ratištu saznao je kada je video snimak na televiziji.

Predsednica Veća je svedoka, zbog načina kazivanja i izbegavanja odgovora, nekoliko puta upozorila da je davanje lažnog iskaza krivično delo.

Saslušanje svedoka Đure Opačića

Stupio je u jedinicu 1992. godine, ne seća se meseca ali u jedinici je zatekao tridesetak ljudi, koji su radili kao obezbeđenje Naftne industrije Krajine. Naziv *Škorpioni* su dobili 1994. i jedinica je bila u sastavu Vukovarskog korpusa Vojske Republike Srpske Krajine.

Na trnovskom ratištu svedok je bio komandir čete a njegov zamenik je bio Dmitrović Petar zvan Čubra. Pola čete je bilo na liniji fronta pod njegovom komandom kao komandira četiri dana a sledeća četiri dana na liniji je bila druga polovina čete pod komandom njegovog zamenika Dmitrovića.

O samom događaju streljanja svedok ne zna ništa. Čuo je neke priče i to vrlo neodređene da je bio neki incident i da su ubijeni neki zarobljenici. Tih dana, u vreme događaja, pitao je komandira Bocu da li je to tačno i ovaj mu je odgovorio da ništa nije bilo.

Komentar:

Sudsko veće, a ni drugi učesnici u postupku, nisu predložili svedoku Đuri Opačiću iskaz svedoka Slobodana Stojkovića da je Opačić bio prisutan kada je komandant Medić izdao naređenje Stojkoviću da ide i snima streljanje. Pod uslovom da je tačan podatak iz iskaza svedoka Stojkovića, proizlazi da svedok Opačić prikriva činjenice o umešanosti komandanta Slobodana Medića u streljanje zarobljenika.

U organizaciji FHP-a suđenje su pratili Ćatić Hajra, Rejha Avdić, Naza Hasanović i Ešefa Alić, iz Udruženja žena iz Srebrenice, zatim Hana Fejzić, majka streljanog Safeta, Hana Salkić, majka streljanog Saiba i Nura Alispahić, majka streljanog Azmira.

Glavni pretres: 11.04. 2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušavanje svedoka Dušana Kosanovića

U jedinicu došao polovinom 1993. Pre toga radio u policiji Republike Srpske Krajine, u stanici milicije Tovarnik. U jedinicu je došao jer je poznavao Slobodana Medića, obojica su iz Vinkovačkih Banovaca. Pored prijateljstva sa komandantom, motiv dolaska u jedinicu je bio novac jer je njegova plata iznosila 600 dem.

Veza jedinice sa MUP-om Srbije

Na pitanje predsednice Veća da li zna kome je pripadala jedinica *Škorpioni*, svedok je naveo: „Pričalo se da je pripadala, da smo prateći bataljon Republike Srpske Krajine, posle je pričano da smo pripadali MUP-u Srbije, i to SAJ-u [Specijalna anti-teroristička jedinica – primedba FHP]”.

Svedok je išao na sva tri terena. Na drugom, u Kladuši i trećem, u Trnovu, nosio je kameru i snimao život i rad jedinice. Sa trnovskog ratišta vratio se ranije u bazu Đeletovce po nalogu komandanta, jer se posvađao sa njim. Kameru je predao Slobodanu Stojkoviću.

Po povratku jedinice u Đeletovce, Stojković mu je predao kameru sa video snimkom egzekucije koji je on snimio. Tu kasetu, svedok Kosanović je umnožio, kod prijatelja Momirovića, u još pet – šest video kasetu. Kopije je dao Peri Petraševiću, Miloradu Momiću, Aleksandru Mediću, Slobodanu Stojkoviću i komandantu Slobodanu Mediću.

Na posebno pitanje predsednice Veća da li postoji bilo kakva mogućnost da optuženi Slobodan Medić ne zna ništa o kaseti, egzekuciji, da nije dobio kasetu i da je nije gledao, svedok navodi: „Ne, takva mogućnost nije postojala... svi su gledali kasetu, tu nema govora“.

Saznanja svedoka o zarobljenicima

Predsednica Veća je predočila svedoku da je u istražnom postupku rekao da je po povratku jedinice u Đeletovce čuo da su autobusi poslani u Srebrenicu da bi dovezli ljude koje bi ubijali na liniji fronta, da se rasterete grobnice oko Srebrenice i da bi Muslimani uzimali ubijene kao vojnike na liniji fronta. Na to je svedok Kosanović odgovorio:

„Ja nisam spominjao nikakve autobuse da su dolazili u našu jedinicu. Autobusi nisu mogli da dođu do Trnova, znači, nisu mogli da dovezu zarobljenike u Trnovo. Ja sam rekao ovako – da je Boco dao, da je komanda tražila vozača našeg, da su se ta dešavanja oko Srebrenice, što se dešavalo, da su od Boce traženi vozači autobusa i kamiona i da je Boca poslao tamo Đuru Mileusnića da vozi kamion i Bracu Bogatića, da je poslao tamo u ispomoć... Rekao sam da je bilo priče da su ti ljudi, zarobljenici dovođeni po liniji i da je tu bilo ubistava. Čuo sam da je to bilo, da su dovezli tih šest ljudi, da su hteli još više ali da je Boco bio ljut i da se pobunio protiv da naši ljudi streljaju“.

Autentičnost snimka egzekucije

Svedok tvrdi da ništa nije menjao na snimku, da ništa nije dodavao niti brisao, da je kasetu originil, onakva kakvu ju je dobio od Slobodana Stojkovića. Rekao je da original kasetu držao u sefu u svojoj kući a da je nakon suđenja za Podujevo kasetu dao nekim prijateljima da je sklone u Bosnu. Na kraju je kasetu predao Nataši Kandić: „Ja sam, znači, dao Nataši Kandić originalnu kasetu i ona je bila kod nje“. Kopiju kasete je predao haškim istražiteljima.

Svedok Kosanović je, nakon predaje kasete Nataši Kandić i haškim istražiteljima, gledao snimak dva puta i to kada su mu snimak emitovali haški istražitelji u Tuzli i na saslušanju kod istražnog sudije u Beogradu. Svedok tvrdi da snimak koji su mu pokazali haški istražitelji potpuno odrgovara originalnoj kaseti koju je video kada mu je Slobodan Stojković predao zajedno sa kamerom.

Suđenje su pratili Nura Begović, Rejha Avdić, Naza Hasanović, Ešefa Alić, Alić Refija, iz Udruženja žena iz Srebrenice i Nura Alispahić, majka streljanog Azmira i Safeta Muhić, sestra streljanog Safeta.

Glavni pretres: 12. i 13.04. 2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović

Saslušanje svedoka A

Suđenje je bilo zatvoreno za javnost. Na osnovu odluke Sudskog veća suđenje su pratile porodice oštećenih i optuženih, predstavnice Udruženja žena iz Srebrenice i članovi Regionalnog tima nevladinih organizacija za praćenje suđenja, kao i predstavnici misije OEBS-a u SCG.

Glavni pretres: 11.05. 2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Bratislava Bogatića

Svedok Bogatić je došao u jedinicu u junu 1995. godine, dan pre odlaska jedinice na Jahorinu. Sa jedinicom je krenuo na teren kao vozač velikog kamiona u kojem se nalazila odeća, obuća, gorivo, mazivo, rezervni delovi i druge razne stvari. Svedok navodi da su on i drugi vozači sa autobusima ostali na Jahorini jer nisu mogli zbog veličine da siđu u Trnovo. Po odobrenju komandanta, nekoliko dana je bio odsutan sa Jahorine, išao je kući.

Na pitanje tužioca da li su autobusi ostajali na Jahorini ili je nešto drugo bilo sa njima, svedok je odgovorio:

“Bili su gore na Jahorini celo vreme, sa nama, mislim da kada sam ja otišao, kada me je pustio kući, kada sam se vratio od kuće, da nisu bili gore, da su negde bili otišli, pa su se vratili gore, nisam siguran da su celo vreme na Jahorini”.

Saslušanje svedoka Milivoja Vujadinovića

Došao je u jedinicu u septembru 1993. Živeo je u Novom Sadu. Radio je u vojsci kao tenkovski mehaničar. Od ranije je poznavao komandanta jedinice Slobodana Medića i neke od pripadnika jedinice jer je pre rata često dolazio u Banovce u Hrvatskoj, gde su živeli njegovi tast i tašta. U jedinici je radio kao referent nabavke rezervnih delova, maziva i goriva.

Nije bio na terenu u Trnovu. Ne zna da li je jedinica bila baš u Trnovu. Snimak egzekucije je prvi put video kada je emitovan na televiziji B92.

Komentar:

Ako se dovede u vezu tvrdnja svedoka Bogatića sa izjavom svedoka Kosanovića može se izvesti zaključak da su vozači i autobusi jedinice *Škorpioni* učestvovali u razvoženju zarobljenika iz Srebrenice preko teritorije pod kontrolom Republike Srpske, blizu linija fronta, da bi njihovu smrt prikazali kao pogibiju u borbama.

Suđenje su pratili Nura Begović, Rejha Avdić, Naza Hasanović, Ešefa Alić, Alić Refija, Bahra Kandžetović iz Udruženja žena iz Srebrenice i Nura Alispahić, majka streljanog Azmira i Safeta Muhić, sestra streljanog Safeta.

Glavni pretres: 12.05. 2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Petra Dmitrovića zvanog Čubra

Došao je u jedinicu polovinom 1993. i ostao do kraja, kada je jedinica, u novembru 1995. godine zbog potpisivanja Erdutskog sporazuma o mirnoj reintegraciji, morala da napusti teritoriju Hrvatske. U jedinicu ga je pozvao Branislav Vučenović koga je dobro poznavao, a takođe je poznavao i komandanta i još neke pripadnike jedinice. Kada je jedinica krenula na teren u junu 1995. svedok je bio zamenik komandira čete Đure Opačića i na toj dužnosti je bio na terenu u Trnovu.

Obezbeđenje komandanta činili su Pera Petrašević, Momić Milorad, Aleksandar Medić i Slobodan Davidović, uvek su bili pored njega, spavali su u istoj kući. Moglo se desiti da komandant Slobodan Medić ode negde sam ili bez nekog od njih četvorice ali se nikada nije desilo da pomenuta četvorica negde idu bez komandanta.

Komentar:

Karakteristično je da obezbeđenje jedino bez komandanta odlazi na egzekuciju koja je predmet optužbe.

Svedok ne zna ništa o samom događaju, jer je bio na liniji sa svojim borcima. Pola čete je uvek bilo na liniji, a druga se za to vreme odmarala. Jednom polovinom je komandovao on a drugom komandir Opačić. Iako ništa ne zna o samoj egzekuciji, svedok kaže: Dok sam bio na liniji od nekog sam čuo da su neki ljudi bili, neki zarobljenici da su bili“. A na pitanje predsednice Veća kada je čuo te priče o zarobljenicima, svedok nije mogao da odgovori, kako kaže, jer se u šumi gubi pojam o vremenu.

O samom događaju saznao je kada je video snimak egzekucije emitovan na televiziji, u junu 2005.

Suđenje su pratili Nura Begović, Rejha Avdić, Naza Hasanović, Ešefa Alić, Alić Refija, Bahra Kandžetović iz Udruženja žena iz Srebrenice i Nura Alispahić, majka streljanog Azmira i Safeta Muhić, sestra streljanog Safeta.

Glavni pretres: 19.06. 2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Rajka Olujića

Pristupio je jedinici krajem 1994. Na trnovskom ratištu bio je zamenik komandira Izviđačkog voda, Aleksandra Vukova. Bio je na sva tri terena: Bihać, Kladuša i Trnovo.

Pripadnici jednice *Škorpioni* su na rukavu nosili oznaku trobojke – srpske zastave.

Za egzekuciju je saznao kada je video snimak na televiziji B92. Kaže da ranije nije znao za snimak. Na pitanje predsednice Veća da li je neko nekad spominjao neku egzekuciju ili nešto slično tome, svedok odgovara: „Ne. Meni to lično niko nikada nije spomenuo“.

Međutim, kada ga je punomoćnica podsetila na njihov razgovor u pauzi suđenja za zločine u Podujevu, 2003. godine, svedok priznaje da je tačno da je tom prilikom čuo za egzekuciju u Trnovu i time je porekao svoj iskaz pred sudom da je za egzekuciju saznao kada je TV B92 prikazala film.

Komentar:

Svedok izbegava direktne odgovore, ne želi da se izjasni, pravda se nesećanjem i neučestvovanjem u pomenutim događajima.

Suđenje su pratili Hajra Ćatić, Rejha Avdić, Naza Hasanović, Alić Refija, Šefika Begić, Bahra Kandžetović iz Udruženja žena iz Srebrenice i Nura Alispahić, majka streljanog Azmira i Safeta Muhić, sestra streljanog Safeta.

Glavni pretres: 20. 06. 2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Damira Hovana

Pristupio je jedinici dan pre odlazak na trnovsko ratište. Učinio je to da bi izbegao služenje redovnog vojnog roka u Srbiji. Rekao je da je u to vreme bilo moguće regulisati vojnu obavezu kraćim boravkom na ratištu. Svedok je takođe rekao da je pristupio jedinici i zbog plate. Pre toga je ratovao kao dobrovoljac u Bosni i Hercegovini, u okviru srpskih snaga, na ratištu u Brčkom.

Svedok Hovan zna da je Aleksandar Vukov bio zamenik komandanta Slobodana Medića.

U vezi sa oznakama jedinice, svedok opisuje da su na beretkama nosili trobojku bez škorpiona a na rukavima, na jednom je bila trobojka a na drugom škorpion.

Svedok je odlučno negirao tvrdnju zaštićenog svedoka A da su obojica videli čin streljanja sa puta kojim su išli od komande prema liniji fronta.

Suđenje su pratili Hajra Ćatić, Rejha Avdić, Naza Hasanović, Alić Refija, Šefika Begić, Bahra Kandžetović iz Udruženja žena iz Srebrenice i Nura Alispahić, majka streljanog Azmira i Safeta Muhić, sestra streljanog Safeta.

Glavni pretres: 21. 06.2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Željka Delića

Svedok Delić je došao u jedinicu *Škorpioni* u februaru ili martu 1994. iz jedinice Vojske Republike Srpske Krajine koja je bila smeštena u susednom selu Nijemci. Došao je zbog plate, koja je prema njegovim rečima iznosila oko 250dem. Sa terena je poznao izvesnog Ljubobratovića, njemu se javio i on ga je odveo kod komandanta jedinice na razgovor, i tom prilikom je primljen u jedinicu *Škorpioni*. Vreme koje je proveo u toj jedinici nije mu upisano u vojnu knjižicu.

Svedok Delić se ne seća da je komandant Slobodan Medić imao obezbeđenje, misli da je optuženi Petrašević bio vozač komandantu a da je Aleksandar Vukov bio zamenik komandanta S. Medića. Nikada nije video da Vukov izdaje naredbu. Seća se da je jedan od komandira voda bio vojnik koga su zvali Crnogorac i seća se nekog Đoleta Šiptara.

Suđenje su pratili Hajra Ćatić, Rejha Avdić, Naza Hasanović, Alić Refija, Šefika Begić, Bahra Kandžetović iz Udruženja žena iz Srebrenice i Nura Alispahić, majka streljanog Azmira i Safeta Muhić, sestra streljanog Safeta.

Glavni pretres: 3. 07. 2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Tomislava Kovača

Svedok je do septembra 1995. godine bio zamenik ministra MUP- a Republike Srpske i komandant policijskih snaga Republike Srpske sa sedištem na Palama. U septembru 1995. godine je postavljen za ministra MUP-a Republike Srpske.

Dolazak jedinice *Škorpioni* na trnovsko ratište

Vojska Republike Srpske Krajine poslala je iz Erduta jedinicu sa tri čete kao pomoć na sarajevsko ratište jer je, kako je rekao svedok Kovač, to bila najključnija tačka u odbrani Sarajeva i Republike Srpske. Komandant jedinice je bio Vasilije Mijović

Na pitanje predsednice Veća da li se radi o istoj jedinici o kojoj se govori u sudskim spisima i koja ima naziv *Škorpioni* svedok je potvrdio da je to ta jedinica o kojoj on priča ali da o komandantu *Škorpiona* Slobodanu Mediću ne zna ništa. On je siguran da je komandant bio Vasilije Mijović.

Predočavanje dokumenata o vezama između jedinice *Škorpioni* i MUP-a Srbije

i) Član Veća, sudija Vesko Krstajić predočio je depešu upućenu Tomislavu Kovaču sa Isturenog komandnog mesta, koju je potpisao izvesni oficir MUP-a Republike Srpske Savo Cvjetinović: „ Izvršena je smena jedinice MUP Srbije *Škorpije*...”

Na pitanje sudije da li je tačno da je to jedinica MUP-a Srbije, svedok Kovač je odgovorio: „ Jednostavno, ta nepreciznost, vođenje te jedinice kao MUP Srbije je i kod Save Cvjetinovića i Karišika Milenka, moga zamenika, i kod ostalih, [oni] su to namerno radili, poturili su MUP Srbije kao zbog moralnog stanja da bi dole borci mislili da nas je pomogao u to vreme MUP Srbije - što nije tačno“.

Komentar:

Dato objašnjenje je neubedljivo i nelogično jer je pomenuta depeša upućena ministru i drugim visokim funkcionerima MUP –a Republike Srpske a ne borcima na terenu tako da sadržaj depeše nije mogao da popravi, kako svedok kaže, moralno stanje boraca.

ii) Tužilac je predočio svedoku dokument broj 64-95 od 10.07.1995. godine, iz kojeg se vidi da su na trnovskom ratištu učestvovalе čete združenih snaga MUP Republike Srpske Krajine, Srbije i Republike Srpske, na šta svedok nije odgovorio već je uporno objašnjavao da pomenuta jedinica nije izdvojena iz sastava združenih snaga i poslata u rejon Srebrenice, kako je traženo naredbom, nego je ostala na trnovskom ratištu do svog odlaska sa ratišta, oko 20. 07.1995.

Komentar:

Iz sadržaja naredbe se jasno vidi da se na trnovskom ratištu u sastavu združenih snaga nalazila, pored jedinica MUP-a Republike Srpske Krajine i Republike Srpske, jedinica MUP-a Srbije *Škorpioni* a na tu okolnost svedok Kovač se uopšte ne izjašnjava.

iii) na pitanje punomoćnice žrtava Nataše Kandić kako svedok objašnjava dopise Centra Javne Bezbednosti [CJB] Srbinje Štabu komande policijskih snaga, sa sedištem na Palama, sadržanim u sudskim spisima, da su u bolnicu u Foču doveženi pripadnici MUP–a Srbije, koji su ranjeni na trnovskom ratištu, svedok je kategorički odbio da su oni pripadnici MUP-a Srbije.

Sastav policijskih snaga na trnovskom ratištu

Potaknut pitanjima člana Sudskog veća, sudije Krstajića optuženi Slobodan Medić je razjasnio koje su to jedinice bile prisutne na trnovskom ratištu: policijska jedinica iz Erduta [sedište Ministarstva odbrane samoproklamovane Republike Srpske Krajine]

kojom je komandovao „Plavi“, Arkanova jedinica u sastavu Vojske Republike Srpske, kojom je komandovao Arkanov pukovnik Kajman i *Škorpioni*, jedinica Vojske Republike Srpske Krajine, iz Đeletovca.

Svedok Kovač je potvrdio da su te tri jedinice o kojima optuženi S. Medić govori ustvari one tri čete pod komandom Vasilija Mijovića, koje on spominje kao grupaciju iz Republike Srpske Krajine koja je došla da pomogne na trnovskom ratištu. To što optuženi komandant *Škorpiona* nije primao naredbe od Vasilija Mijovića, svedok Kovač je objasnio praksom na ratištu da naredbe izdaju komandanti linije, pa je tako Goran Šehovac, komandant Posebnih jedinica policije za sarajevski centar bezbednosti, bio komandant linije, u delu ratišta gde je bila locirana jedinica *Škorpioni*, i nadležan za naredbe, sa čim se složio optuženi S. Medić.

Svedok Kovač je bio odlučan da nijedna od pomenutih jedinica nije paravojna jedinica jer, prema njegovim rečima, nije bilo moguće da na teritoriju Republike Srpske dođe neka paravojska: „Isključivo je mogla doći kao jedinica Ministarstva odbrane ili vojske, ili komande odbrane ili vojske RSK Krajine, Srbije ili ne znam još iz kojih drugih delova, iz kojih drugih zemalja“.

Put Jahorina – Trnovsko ratište

Za razliku od optuženih koji su tvrdili da autobusi nisu mogli proći putem preko Jahorine, svedok Kovač je rekao da je to moguće: „pa preko Jahorine moglo se terenskim vozilima ići, nije moglo luksuznim (...) znam da su kamioni mogli, sad koliko su mogli autobusi, jer možda su mogli leti, autobusi su mogli proći u letnjem delu“

Suđenje su pratile: Nura Alispahić, majka streljanog Azmira, Safeta Muhić, sestra streljanog Safeta, Refija Alić, Naza Hasanović, Bahra Kandžetović, Rejha Avdić i Nura Begović, članovi porodica žrtava iz Srebrenice, Udruženja žena iz Srebrenice.

Glavni pretres: 5.07. 2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Vasilija Mijovića

Svedok Mijović predočava Sudskom veću zahtev Tužilaštva za ratne zločine Haškog tribunala, od 4. 04. 2006. godine, upućen Vladi SCG, da mu omogući da u okviru predmeta IT.03-69 (Tužilac protiv Jovice Stanišić i Franka Simatovića) sasluša Vasilija Mijovića u svojstvu osumnjičenog i traži od Sudskog veća, u skladu sa čl. 100 i 101 Zakonika o krivičnom postupku, da ne svedoči pred sudom jer smatra da bi davanjem iskaza eventualno izložio sebe krivičnom gonjenju ili teškoj sramoti.

Sud je usvojio obrazloženje svedoka Mijovića i odlučio da ga ne saslušava u svojstvu svedoka jer je našao da su ispunjeni uslovi iz člana 100 ZKP, s obzirom da bi Vasilije Mijović svojim svedočenjem izložio sebe krivičnom gonjenju.

Bez obzira na primedbu punomoćnika žrtava da je Haški tribunal prestao sa istragama i podizanjem optužnica, Sudsko veće je našlo da bi se krivično gonjenje svedoka Mijovića moglo pokrenuti pred nacionalnim sudovima (Hrvatska, BiH, Crna Gora) i da postoji realna opasnost po Vasilija Mijaovića da bude krivično gonjen.

Saslušanje svedoka Jovana Mirila

Svedok Mirilo lično poznaje optužene Slobodana Medića, Aleksandra Medića i Milorada Momića a optuženog Petraševića zna od kada je počeo da radi kao obezbeđenje u diskoteci u Šidu, koja je danas njegovo vlasništvo.

U poslednjih godinu dana svedok je pod pretnjama zbog toga što je pomogao da video snimak egzekucije izađe u javnost. Jednom prilikom brat optuženog Aleksandra Medića ga je napao u gradu dok je bio sa suprugom i detetom, a pretio mu je i optuženi Petrašević.

Svedok se seća da je optuženi Slobodan Medić za vreme rata vozio džip micubiši pajero i da je koristio razne tablice: tablice tadašnje Republike Srpske Krajine, tablice MUP-a Srbije, oznaka M – 02 a ponekada tablice na Novi Sad u Vojvodini. Svedok nema neposredno saznanje čija je jedinica *Škorpioni* bila za vreme rata u Hrvatskoj i BiH ali zna da su 1995. hapsili u Srbiji srpske izbeglice iz Hrvatske i BiH a da su 1999. godine na Kosovu bili u rezervnom sastavu MUP-a Srbije.

Svedok Mirilo je upoznao Dušana Kosanovića sa Natašom Kandić, koji joj je predao video kasetu, četiri masea pre nego što se pojavila na televiziji. Kosanović je bio dao kasetu na čuvanje u Tuzlu i onda je izgubio kontrolu nad njom. Kada je dobio nazad, odlučio je da je preda Nataši Kandić jer se plašio da neko pokušava da je proda. Obratio se svedoku za kontakt sa Natašom Kandić jer je i on, kao i drugi u Šidu, znao da on poznaje Natašu Kandić još iz vremena kada se sudilo Saši Cvjetanu (2003).

Komentar:

Branioci optuženih i optuženi su se neprijateljski ponašali prema svedoku, što su porodice optuženih povremeno glasno odobravale. Sudska straža nije reagovala kada su porodice optuženih zapljeskale svedoku Kovaču kada je punomoćnici žrtava Nataši Kandić rekao da je ona plaćena da radi protiv Srbije.

Tužilac protiv predloga punomoćnika žrtava

U vezi sa predlogom punomoćnice žrtava Nataše Kandić da sud pribavi od MUP-a Srbije podatke da li su pripadnici tog MUP-a, po imenima navedenim u depešama MUP-a Republike Srpske, bili na trnovskom ratištu u julu 1995. godine, branioci optuženih i tužilac su se usprotivili ovom kao i drugim predlozima punomoćnice žrtava.

Tužilac je svoje neslaganje obrazložio sledećim rečima: „Ja takođe moram da se složim sa kolegama braniocima. Najzad, definitivno sud mora da zauzme stav o procesnoj poziciji zastupnika oštećenih. Ne mislim konkretno, nego načelno mislim da se pozicija

jako zloupotrebljava i da se ide van konteksta onog što državna tužba zastupa, kako u ovom tako i u drugim predmetima“.

Suđenje su pratile: Nura Alispahić, majka streljanog Azmira, Safeta Muhić, sestra streljanog Safeta, Refija Alić, Naza Hasanović, Bahra Kandžetović, Rejha Avdić i Nura Begović, članovi porodica žrtava iz Srebrenice, Udruženje žena iz Srebrenice.

Glavni pretres: 1. 11. 2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Na glavnom pretresu, predsednica Veća pročitala je pismenu dokumentaciju iz spisa predmeta. Svaki dokument koji je pročitala naveden je u transkriptu sa suđenja. Međutim, jedan deo dokumentacije predsednica Veća nije pročitala, već su dokumenti prikazani na monitoru. Ti dokumenti nisu navedeni u transkriptu kao izvedeni dokazi. Budući da je reč o izuzetno bitnim dokumentima (depešama i naredbama), bilo je neophodno da se navedu u transkriptima prema svojim nazivima, datumima i sadržini, kao što su navedeni oni dokumenti koje je predsednica Veća pročitala. Radi se o depešama raznih funkcionera MUP-a Republike Srpske iz kojih se vidi da na ratištu u Trnovu učestvuju pripadnici MUP-a Republike Srbije i da jedinica *Škorpioni* na trnovskom ratištu deluje u sastavu MUP-a Srbije. Takođe, u depešama su navedena imena i prezimena pripadnika MUP-a Srbije, ranjenih na ratištu u Trnovu.

Predsednica Veća saopštila je da je sudsko veće odbilo predloge punomoćnika oštećenih i odbrane za saslušanje brojnih svedoka.

Glavni pretres: 5. 12.2006.

Izveštaj: Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Na glavnom pretresu izveden je dokaz prikazivanjem video-zapisa streljanja šestorice Muslimana, koji je tužilac predložio u optužnici kao osnovni dokaz.

Saslušanje veštaka Slobodana Jovičića

Veštak Jovičić je po nalogu sudskog veća uradio dopunski nalaz i u vezi s tim dao svoje mišljenje i zaključak. Zadatak veštaka bio je da veštači video-kasetu koja je uz krivičnu prijavu dostavljena Tužilaštvu za ratne zločine, uz zahtev za sprovođenje istrage, a uz optužnicu dostavljena sudu. Veštak je našao da na toj video-kaseti nema nikakvih intervencija, ni na audio ni na video materijalu. Veštak je na suđenju u potpunosti ostao pri svojim nalazima i zaključku.

Sastavni deo izveštaja veštaka jeste transkript audio-zapisa streljanja šestorice Muslimana.

Tužilac i punomoćnici oštećenih nisu imali primedbe na nalaz veštaka. Svi branioci su insistirali da ta video-kaseta nije originalna.

Komentar:

Primedbe odbrane nisu osnovane, s obzirom da je veštak našao da na video-kaseti, koju je analizirao, nije bilo nikakvih intervencija. Pored toga, svi saslušani pred sudom, optuženi, svedoci, posebno svedok koji je snimao streljanje, izjavili su da nije bilo nikakvog dodavanja.

Glavni pretres: 31.01.2007.

Izveštaj: Nataša Kandić, FHP i advokat Dragoljub Todorović, puomoćnici žrtava

Saslušanje sudskog veštaka – neuropsihijatra dr. Miodraga Blagojevića

U toku istražnog postupka sudski veštak je obavio veštačenje 19. i 20.07. 2005. pojedinačno za svakog optuženog i dostavio je svoj pismeni nalaz i mišljenje o njihovom psihičkom i uopšte zdravstvenom stanju. Branioci optuženih su u skladu sa ZKP-om tražili da veštak svoj pismeni nalaz i mišljenje brani na glavnom pretresu. Veštak je u potpunosti ostao pri datom pismenom nalazu i mišljenju. Nakon pitanja branilaca veštak je ostao pri svom nalazu i mišljenju datom u pismenoj formi.

Saslušanje svedoka Dragana Momirovića

Svedok ima prijavljenu fotografsku radnju od 1997. Do 2000. radnja mu je bila u kući. Od 2000. ima poseban poslovni prostor.

Pozna je sve optužene pripadnike *Škorpiona* jer su svi iz Šida i okoline. Poznato mu je da su kada je počeo rat čuvali naftna polja u Đeletovcima [u vreme događaja, deo teritorije Republike Hrvatske pod kontrolom krajiških Srba]. Svedok ne zna u kojim su ratnim operacijama učestvovali pripadnici *Škorpiona*.

Svedok dobro poznaje Duška Kosanovića. Još u vreme dok je imao radnju u kući D.Kosanović mu je tražio ključ da nešto presnima sa jedne na drugu kasetu. Dva puta je presnimavao ali svedok ne zna šta je on to presnimavao. U Šidu se pričalo da postoji neka kasetu sa snimcima *Škorpiona*. Prvi put je video snimak streljanja kada ga je televizija B92 emitovala. Svedok nije znao da je emitovan snimak presnimavan u njegovoj radnji.

Glavni pretres: 7. 02. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić, FHP i advokat Dragoljub Todorović, puomoćnici žrtava

Predsednica Veća je pročitala dopis Instituta za nestale osobe BiH koje je potpisao član Kolegijuma direktora Amor Mašović u kojem se navodi da su od šest žrtava konačno identifikovane dve žrtve: Azmir Alispahić i Safet Fejzić. Identitet preostale četiri žrtve je preliminarno utvrđen putem DNK analize: Sidik Salkić, Dino Salihović, Smail Ibrahimović i Juso Delić. Kada porodice potpišu zapisnik o preuzimanja tela, postupak identifikacije je okončan.

U optužnici se navodi da je jedna od žrtava Saib Salkić. Međutim, iz dopisa Instituta za nestale se vidi da Saib Salkić nije na listi žrtava ekshumiranih u Godinjskim barama nego se na listi nalaze Sidik Salkić (spominje se u optužnici), i Dino Salihović, Juso Delić i Smail Ibrahimović koji se ne spominju u optužnici.

Na sledeći glavni pretres Sud će pozvati Amora Mašovića, porodice Dina Salihovića, Saiba Salkića i Juse Delića.

Glavni pretres: 12. 03. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić, FHP i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Amora Mašovića

Svedok je član Kolegijuma direktora Instituta za nestala lica BiH. Prilikom ekshumacije u vikendici i oko nje u Godinjskim barama 28.04.1999. pronađeni su skeletni ostaci za koje je DNK metodom utvrđeno da pripadaju Safetu Fejziću, Azmiru Alispahiću, Sidiku Salkiću, Smailu Ibrahimoviću, Dinu Salihoviću i Jusi Deliću.

Saib Salkić nije identifikovan DNK analizom kao žrtva nađena na Godinjskim barama. Njegova porodica je videla video snimak i učinilo im se da je jedan mladić baš njihov sin. Međutim, DNK nije potvrdila to njihovo prepoznavanje.

Saslušanje svedoka Osmana Salkića

Svedok poznaje Azmira Alispahića, Sidika Salkića i Saiba Salkića. Na više fotografija, koje mu je predsednica Veća predočila, prepoznao je Azmira Alispahića i Sidika Salkića. Ni na jednoj fotografiji nije prepoznao Saiba Salkića. Lice koje je majka Saiba Salkića označila kao svog sina, svedok Osman Salkić i svedokinja oštećena Nura Alispahić su označili kao Azmir, sin Nure Alispahić.

Saslušanje svedoka Sajme Salkić

Svedokinja je sestra nestalog Saiba Salkića. Ona je pregledala sve fotografije i na njima je prepoznala samo Sidika Salkića, koji joj brat od strica. Ni na jednoj fotografiji nije prepoznala svoga brata Saiba. Posebno joj je ukazano na fotografije na kojima je njena majka Hana prepoznala sina Saiba ali svedokinja nije mogla da potvrdi da se na tim fotografijama nalazi njen brat. Ona je od početka sumnjala da je njena majka pogrešila prilikom prepoznavanja ali je ćutala jer se nije usudila da protivreči majčinom instinktu.

Saslušanje svedoka-oštećenog Bekta Delića

Svedok je brat Juse Delića koji je identifikovan kao žrtva čiji su ostaci nađeni na Godinjskim barama.

U svom svedočenju, on kaže: „Rekli su da im je naređeno da pobiju, ali nije im niko naredio da nedaju vode. Jasno se na snimku vide da ti ljudi traže vode. Oni mu psuju majku balijsku: *jesi li ti davao kada si ubijao Srbe*, ti momci, apsolutno, to su dečaci, ova trojica momaka to su 15 godina..

Na pokazanim fotografijama svedok je prepoznao svog brata Jusu i to na pet fotografija.

Glavni pretres: 3. 04. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić, FHP i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Završna reč tužioca

Tužilac je ostao u potpunosti pri preciziranoj optužnici, jer smatra da je u toku dokaznog postupka nesumnjivo utvrđeno da su optuženi izvršili krivično delo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva za koje su optuženi.

Optuženi Slobodan Medić, Aleksandar Vukov i Branislav Medić u svojim odbranama u toku dokaznog postupka ne priznaju izvršenje krivičnog dela. Optuženi Slobodan Medić tvrdi da tog dana kada se zločin dogodio nije bio u Trnovu i prema tome nije dao nikakvu naredbu za sterljanje zarobljenika i da o tom streljanju nije ništa znao dok se snimak egzekucije nije pojavio na televiziji. Odbrana optuženog Aleksandra Vukova ide u tom pravcu da on ništa nije znao o naredbi da zarobljenici treba da budu streljani, da se na mestu egzekucije našao iz drugih razloga i da u vezi sa streljanjem nije imao bilo kakvih radnji. Optuženi Branislav Medić se brani tako što kaže da je bio prisutan u blizini spaljenih vikendica u mestu Godinjske bare, gde su streljani bošnjački civili, ali da u njih nije pucao.

Optuženi Pera Petrašević priznaje izvršenje krivičnog dela. Navodi da je optuženi Slobodan Medić kao komandant jedinice *Škorpioni* svom obezbeđenju, među kojima se nalazio i on, naredio da streljaju zarobljenike i da je on morao izvršiti naređenje učestvujući u njihovoj egzekuciji. Optuženi Aleksandar Medić je priznao da je bio u pratnji zarobljenih civila po naređenju svog komandanta Slobodana Medića ali da nije znao da zarobljenike treba streljati i da kritičnom prilikom nije pucao u njih.

Odbrane optuženih Slobodana Medića, Aleksandra Medića, Aleksandra Vukova i Branislava Medića ne treba prihvatiti jer su u suprotnosti sa svim izvedenim dokazima:

i. iz iskaza brojnih svedoka i optuženih Pere Petraševića i Aleksandra Medića proizlazi da je kritičnog dana optuženi Slobodan Medić bio u bazi *Škorpiona* u Trnovu i da je on izdao naređenje da se zarobljenici streljaju. To je potvrdio i svedok Slobodan Stojković, koji je per d sudom rekao da mu je komandant Slobodan Medić naredio da egzekuciju snimi kamerom.

ii. Odbrana optuženog Vukova se ne može prihvatiti iz više razloga, i to na osnovu prikupljenih dokaza tokom dokaznog postupka. Pre svega, nesumnjivo je utvrđeno da optuženi Slobodan Medić i njegovi telohranitelji, optuženi Pera Petrašević i Bransialv Medić nikada nisu bili na prvoj borbenoj liniji. Optuženi Branislav Medić je dolazio

samo do mesta gde je dovožena hrana za pripadnike *Škorpiona* koji su bili na liniji fronta. Iz tog razloga je potpuno normalno da im mesto za egzekuciju pokaže Aleksandar Vukov koji je stalno bio na liniji fronta, koji je poznavanje terena ubedljivo demonstrirao u toku glavnog pretresa. On je došao sa tri vojnika i razgovarao sa optuženim Petraševićem pa je jasno da je njegov dolazak bio u funkciji lociranja mesta za egzekuciju, jer telohranitelji Slobodana Medića to nisu znali. Pored toga, optuženi Vukov se vratio na liniju fronta ali je ostavio trojicu vojnika koji su učestvovali u streljanju zarobljenika.

iii. Što se tiče optuženog Branislava Medića njegova krivica je dokazana. Na video snimku, koji je izveden kao dokaz, vidi se da Branislav Medić puca u zarobljenike. To potvrđuju optuženi Pera Petrašević i Aleksandar Medić kao i svedok Slobodan Stojković.

iv. Na glavnom pretresu su izvedeni dokazi koji nesumnjivo potvrđuju da je optuženi Aleksandar Medić znao da zarobljenike vode na streljanje, što prozlazi iz celog konteksta događaja a posebno iz razgovora koji Aleksandar Medić vodi sa zarobljenikom Azmirom Alispahićem, što se jasno vidi na video snimku. Pored toga, on je od početka dešavanja pa do kraja sve vreme bio sa telohraniteljima koji su vršili streljanje, obezbeđivao da eventualno neko od zarobljenih ne pokuša bekstvo.

v. Optuženi Petrašević je priznao izvršenje krivičnog dela za koje je optužen. To priznanje je potvrđeno video snimkom, iskazama drugih optuženih i iskazima svedoka.

Nije sporno da je u vreme događaja postojao oružani sukob u BiH, između bošnjačkog, srpskog i hrvatskog naroda. Takođe nije sporno da su postojale i samoproглаšene i u smislu pravila međunarodnog javnog prava nepriznate državne tvorevine, Republika Srpska i Republika Srpska Krajina. Takve tvorevine se u žargonu nazivaju takozvane, para i slično, a samim tim i organi „tih država“ imaju isti prefiks (takozvani ila para). U toku postupka prikupljeni su brojni dokazi da je jedinica *Škorpioni* paravojna oružana formacija jer je delovala pod komandom vojnih organa te dve para države. Međutim, u konkretnom slučaju ta paravojna oružana formacija *Škorpioni* morala se pridržaviti pravila međunarodnog humanitarnog prava, propisanim IV Ženevskom konvencijom i II Dopunskim protokolom.

Optuženi treba da budu oglašeni krivim i kažnjeni po zakonu uzimajući u obzir sve olakšavajuće i otežavajuće okolnosti na strani svakog pojedinačno optuženog.

Završna reč punomoćnika žrtava advokata Dragoljuba Todorovića.

Ovaj sudski postupak ima osobene karakteristike i izrazite specifičnosti u odnosu na skoro sve slične postupke. Naime, u ovom postupku postoje sve vrste dokaza koji se inače pojavljuju u krivičnim postupcima. Pre svega, postoji izuzetano validan materijalni dokaz. Ceo događaj je snimljen kamerom i nalazi se na VHS kaseti. Taj snimak je izveden kao dokaz. Na njemu se jasno vidi kompletan događaj koji je predmet optužbe. Pored toga, postoji dokaz izveden veštačenjem, koje je obavio ekspert za kompjutere. Veštak je pregledao VHS kasetu i našao da je snimak autentičan i da nema intervencije ni na video ni na audio materijalu. Saslušan je u svojstvu svedoka pripadnik *Škorpiona* koji je

kamerom snimio ceo događaj. I on u potpunosti potvrđuje autentičnost sadržaja snimka. Optuženi Pera Petrašević je u potpunosti priznao izvršenje krivičnog dela i ne dovodi u sumnju autentičnost snimka. Postoji delimično priznanje optuženog Aleksandra Medića koji takođe potvrđuje da se događaj odigrao kako proizlazi iz svih drugih izvedenih dokaza.

U sudskoj praksi redak je slučaj da postoje materijalni dokazi, dokazi veštačenjem, dokazi iskazima svedoka očevidaca i priznanjem optuženih. U ovom predmetu postoje svi navedeni dokazi i među njima nema protivrečnosti. Imajući sve to u vidu, u ovoj krivično pravnoj stvari sve bitne okolnosti koje se tiču krivičnog dela i izvršilaca su utvrđene.

Pravna kvalifikacija u odnosu na optužene Aleksandra Vukova i Aleksandra Medića koju je dao tužilac u preciziranoj optužnici ne odgovara stanju stvari u spisima predmeta. I optuženi Aleksandar Vukov i optuženi Aleksandar Medić su odgovorni da su kao saizvršioci sa ostalim optuženim počinili krivično delo ratni zločin protiv civilnog stanovništva a ne kao pomagači, kako im je stavljeno na teret preciziranom optužnicom.

Tužilac je u završnoj reči pravilno ocenio činjenično stanje u vezi sa radnjama izvršenja optuženog Vukova. Tačno je da je on jedini znao bezbedno mesto za streljanje, između baze i linije fronta, i da je zbog toga došao na mesto gde su kasnije streljani zarobljenici, da je razgovarao sa optuženim Petraševićem, koji nikada ranije nije bio na tom mestu, pa je očigledno da mu je Vukov dao instrukcije gde da se izvrši streljanje. Pored toga, optuženi Vukov je ostavio trojicu svojih vojnika da obezbeđuju mesto i učestvuju u streljanju zarobljenika. Činjenično stanje u odnosu na optuženog Vukova prezentirano u završnoj reči tužioca u direktnoj je suprotnosti sa pravnom kvalifikacijom dela koja je data u preciziranoj optužnici, kojom je Aleksandar Vukov označen kao pomagač u izvršenju krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva. Očigledno je, međutim, da se radi o potpuno dokazanom saizvršilaštvu optuženog Vukova sa ostalim optuženim u izvršenju dela.

Optuženi Aleksandar Medić nija nikakv pomagač. Od početka do kraja, u kontekstu celog događaja, on je aktivni učesnik. Ima istu poziciju kao optuženi Pera Petrašević. Pored toga, na video snimku se jasno vidi da Aleksandar Medić zna gde ide i zbog čega ide i da nema govora da nije znao da će zarobljenici biti streljani. To ubedljivo potvrđuje njegov dijalog sa zarobljenikom, maloletnim Azmirom Alispahićem, koji se vidi na video snimku i koji potvrđuje svedok Slobodan Stojković. Naime, optuženi Aleksandar Medić pita Azmira da li je prcao a na njegov odgovor da nije, optuženi mu kaže i da neće. Te njegove reči su jasne i precizne, nema nikave dileme da je optuženi Aleksandra Medić aktivni učesnik celog događaja i saizvršilac krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva.

Tužilac je neuobičajeno precizirao optužnicu u toku dokaznog postupka. Optužnicu je precizirao pre nego što je obavljeno veštačenje video snimaka i pre saslušanja eksperta koji je veštačio video snimak. To veštačenje u velikoj meri osvetljava ulogu Aleksandra

Medića i da je optužnica precizirana nakon veštačenja sigurno da Aleksandar Medić ne bi bio optužen samo kao pomagač.

Prilikom odlučivanja o kazni sud mora imati u vidu izuzetnu brutalnost krivičnog dela, maltretiranje, ponižavanje i fizičko zlostavljanje zarobljenika pre streljanja. Takođe treba imati u vidu da su četvorica zarobljenika bili maloletni.

Završna reč punomoćnice žrtava Nataše Kandić

Istražni spisi pokazuju da je istraga u jednom trenutku prekinuta. Isto se dogodilo i sa dokaznim postupkom. Transkripti jasno pokazuju da se na suđenju išlo u pravcu utvrđivanja činjenica o statusu jedinice *Škorpioni* i veza sa regularnim formacijama Srbije i drugih država u regionu a onda se jasno vidi da sud odustaje od toga.

Uporno insistiranje tužioca da su *Škorpioni* paravojna jedinica, najpre u prvobitnoj, zatim u izmenjenoj optužnici, kao i u završnoj reči, u kojoj kaže da je u dokaznom postupku utvrđeno da je reč o klasičnoj paravojnoj formaciji protivreči dokumentima Haškog tribunala, koji su bili dostupni svim učesnicima u postupku. Od trenutka kada je ta dokumentacija postala dostupna tužiocu, on je morao to uzeti u obzir. Osim toga, pred sudom je saslušan svedok Tomislav Kovač, bivši minsitar policije Republike Srpske, koji nijednog trenutka nije sporio da su on i njegovi saradnici potpisali depeše i izveštaje u kojima se jedinica *Škorpioni* opisuje kao jedinica MUP-a Srbije ili jedinica organa unutrašnjih poslova Republike Srbije. On je neubedljivo osporavao nešto drugo. Naime, tvrdio je da su tako opisivali *Škorpione* i još neke jedinice da bi podigli moral srpskim borcima na terenu, da bi borci znali da im MUP Srbije pomaže, a da u stvari to nije bilo tačno. To njegovo pozivanje na borce na terenu je nelogično pre svega zbog toga što nema nijednog dokumenta koji je upućen borcima na terenu nego su svi naslovljeni na funkcionere MUP-a Republike Srpske. Tome treba dodati i iskaz svedoka Kovača u kojem on kaže da nije bilo moguće da na teritoriju Republike Srpske dođe neka paravojna formacija. Mogle su doći samo regularne formacije iz Srbije i Republike Srpske Krajine.

Osnovni razlog zašto tužilac, a sud to prihvata, kvalifikuje *Škorpione* kao paravojnu formaciju je presuda Međunarodnog suda pravde od 26.02.2007. Međunarodne sudije su zaključile da nema dokaza da je jedinica *Škorpioni* delovala na Trnovskom ratištu za račun Republike Srbije. Te sudije su uvažile prigovor tima odbrane Srbije da sud ne prizna validnost depeša i izveštaja u kojima se *Škorpioni* opisuju kao jedinica MUP-a Srbije jer tužilačka strana (BiH) nije dostavila originale. Postavlja se pitanje da li bi međunarodne sudije uvažile taj prigovor da su imale na raspolaganju transkript glavnog pretersa od 3.07.2006. iz kojeg se jasno vidi da svedok Kovač, visoki policijski funkcioner Republike Srpske, nijednog trenutka ne spori da predočene kopije izveštaja i depeša ne odgovaraju originalima.

Izvesno je da će presuda sadržati zaključak da su *Škorpioni* paravojna formacija. Međutim, svakome ko u budućnosti bude proučavao sudske spise predmeta biće jasno da je u pitanju strategija da se u suđenjima za ratne zločine sve drži na individualnom nivou, i da se mora zaustaviti ispitivanje ko je iznad optuženih, kao i učešće institucija Srbije.

Optuženi Slobodan Medić je ostao u svojoj odbrani dosledan patriota, on ne priznaje da je naredio izvršenje krivičnog dela i ne otkriva naredbodavce. Na suđenju optuženi su sačuvali tajnu o direktnoj umešanosti Srbije. Zahvaljujući tome na suđenju nije utvrđeno ništa više od onoga što pokazuje video snimak.

Jedna od posledica tretiranja *Škorpiona* kao paravojne formacije je da žrtve neće imati pravo na tužbu za naknadu štete. Time pravda neće biti zadovoljena. Suđenjima poput ovog prestaje da važi princip da sud utvrđuje istinu van svake sumnje. Ako se tužioci pojavljuju kao branitelji kriminalnih institucija i kriminalnih grupa, umesto da budu zaštitnici pravde i interesa žrtava, a u ovom slučaju nije samo šest žrtava nego sedam, osam hiljada, onda se postavlja pitanje kojim instrumentima će se utvrđivati potpuna istina.

Završne reči branilaca optuženih

Branilac optuženog Slobodana Medića, advokat Miroslav Perković:

Tokom postupka nije izveden nijedan dokaz koji bi ukazivao na to da je Slobodan Medić izdao naredbu za streljanje zarobljenika. U preciziranoj optužnici tužilac prihvata da optuženi Aleksandar Medić i Aleksandar Vukov nisu znali da će zarobljenici biti streljani. Ta činjenica govori o tome da optuženi Pera Petrašević ne govori istinu kada je rekao da mu je komandant Slobodan Medić naredio da strelja zarobljenike. Naime, nije sporno da su i Pera Petrašević i Aleksandar Medić bili telohranitelji optuženom Slobodanu Mediću i da su bili sa njim kada je on, prema Petraševićevim rečima, naredio da se zarobljenici streljaju. Postavlja se logično pitanje kako onda Aleksandar Medić ne zna da će doći do streljanja, kako Aleksandar Vukov takođe ne zna za streljanje ako je kontaktirao sa komandantom, kako u svojoj odbrani navodi optuženi Petrašević.

Da je optuženi Slobodan Medić hteo da fingira pogibiju zarobljenika iz Sreberenice tako što će ih dovesti u blizinu linije fronta, on bi naredio da im se obuku uniforme i njihove bi leševe rasporedio na rastojanju od 50,100 i više metara a ne bi ih ostavio u civilu i na jednom mestu. Potpuno je nelogično i ljudskom umu neshvatljivo da se izda naređenje da se jedan takav događaj snima kamerom. Postavlja se pitanje da li je optuženi Slobodan Medić naredio da se snimaju i takvi detalji, koji se vide na snimku, kao što je pečenje zmije, umivanje i druge svakodnevne aktivnosti vojnika na teurnu.

Što se tiče psovki koje su optuženi upućivali zarobljenicima, to je kuraženje, to je strah, oni tu glume nešto što ustvari nisu, zbog stresa jer se radi o teškom delu.

Tokom postupka nije raspravljeno kako su ti zarobljenici došli u bazu jedinice. O tome se najpreciznije izjašnjavao optuženi Branislav Medić. Iz njegove izjave proizlazi da je neko drugi naredio celu tu operaciju hapšenja i likvidacije zarobljenika, neko sa višim činom. Pored toga, na Trnovskom ratištu, po svedočenju Tomsialava Kovača, bilo je 10. do 15.000 vojnika, pa kako je moguće da komandant jedne male jedinice na nivou čete izda jedno tako ozbiljno naređenje kao što je streljanje zarobljenika.

Nije jasno zbog čega nije optužen Slobodan Stojković, koji je snimio egzekuciju. Na snimku se vidi da Stojković, dok snima, govori: „ima, ima još baterije, radite, radite“. Zatim se vidi da savetuje egzekutore kako da se nameste dok ih on snima, pa kaže da se nameste ovako ili onako. Postoji sumnja da on nije optužen da bi teretio Slobodana Medića.

Branilac optuženog Pere Petraševića, advokat Zoran Levajac:

Drugooptuženi Pera Petrašević je odlučio da se u ovom krivičnom postupku brani istinom i samo istinom. Izneo je iskreno priznanje i najdublje pokajanje. U jednom trenutku, pod surovim okolnostima koje rat sa sobom nosi, čoveka Peru Petraševića je pobedio vojnik Pera Petrašević. Zbog toga je Pera Petrašević pred sudom rekao. „pred bogom sam sigurno kriv ali da li sam kriv što sam u ratnim uslovima izvršio naređenje, to ćete vi proceniti“. Dakle, Pera Petrašević je precizno i jasno priznao da je izvršio naređenje komandanta Slobodana Medića, da je on disciplinovani vojnik i da za njega u tom momentu nije bilo dileme da li da izvrši naređenje ili ne. Kao disciplinovani vojnik on je po povratku sa streljanja podneo svom komandantu raport da je naređenje izvršeno. Takvo priznanje Petraševića potvrđuje kazivanje optuženog Alaksnadra Medića i svedoka Slobodana Stojkovića.

Izdavanje naredbe da se ta egzekucija snimi nije normalna.

Nema dokaza da je šest zarobljenika doveženo iz Srebrenice. Takođe nema dokaza da su ti zarobljenici bili civili. Činjenica da su nosili pojedine delove vojničke uniforme ukazuje da nisu bili civili. Poerd toga, u tom ratu mnogi borci nisu imali kompletnu vojnu uniformu a bilo je slučajeva da su i maloletna lica učestvovala u vojnim formacijama.

Nije pouzdano utvrđeno u okviru koje jedinice Vojske Republike Srpske je delovala jedinica *Škorpioni*.

Jedinica *Škorpioni* nije paravojna formacija. Ona je bila specijalna jedinica Vojske Republike Srpske Krajine i neposredno podređena Vukovarskom korpusu i imala je svoju vojnu poštu. Ta jedinica je bila pod političkom kontrolom vlade Republike Srpske Krajine. Kada je deo jedinice delovao na terenu Trnova, delovao je pod komandom Vojske Republike Srpske.

Video kaseta nije originalan dokument. Veštak Slobodan Jovičić je našao da je ta kaseta presnimavana. Takođe iz iskaza svedoka Slobodana Stojkovića vidi se da on na snimku nije video sve događaje koje je snimio.

Sud treba da ima u vidu iskreno priznanje i kajanje optuženog Petraševića, kao i činjenicu da nije osuđivan, da ja izbeglica iz Osijeka, da ja ta ratna kataklizma ostavila na njega teške posledice i da je krivično delo izvršio u okolnostima u kojima se ne bi snašli ni iskusniji ni znatno stariji ljudi

Glavni pretres: 4. 04. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić, FHP i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Završne reči odbrane optuženih

Branilac optuženog Aleksandra Medića, advokat Željko Fajfrić:

Aleksandar Medić kritičnog dana nikome nije uskratio život. On toga dana nije pucao. Aleksandar Medić nije ubio. Da Aleksandar Medić nije pucao potvrdio je optuženi Petrašević, koji to najbolje zna. To je potvrdio jedini autentični svedok u ovom postupku, Slobodan Stojković. Da Aleksandar Medić nije pucao i da nije ubio potvrđeno je i izmenjenom optužnicom. Međutim, treba naglasiti da Aleksandar Medić nije pucao svojom voljom. On nije zakasnio da puca. Nije bio sprečan da puca. Nije mu blokirala puška. Jednostavno, on nije hteo da puca, on je odlučio da ne puca. On je jedini koji tog dana nikoga nije ubio, sa napomenom da se to odnosi i na optuženog Vukova.

Pošto Aleksandar Medić, po svojoj sopstvenoj odluci, nije nikoga ubio niti je uopšte pucao mora biti oslobođen svake odgovornosti.

Branilac optuženog Aleksandra Vukova, advokat Zoran Levajac:

Optuženi Aleksandar Vukov je nevin čovek. Ne postoji nijedan dokaz za njegovu krivicu. Jedini greh Vukova je što je bio pripadnik jedinice *Škorpioni* i što se spletom okolnosti u pogrešno vreme našao na pogrešnom mestu.

Precizirana optužnica je čista konstrukcija u odnosu na Vukova. Nijedan njen stav koji se odnosi na Vukova nije utemeljen na bilo kakvim dokazima.

U optužnici se tvrdi da je komandant Slobodan Medić obavestio Aleksandra Vukova o streljanju zarobljenika koje će izvršiti njegovi telohranitelji. Za to nema nikakvih dokaza. Optuženi Slobodan Medić tvrdi da tog dana nije bio u Trnovu.

Navodi optužnice da je Vukov pokazao egzekutorima mesto za streljenje nisu tačni. Za to nema nikakvog dokaza. Niko od saslušanih ne kaže da je Vukov odredio mesto za streljanje. Takođe nema nijednog dokaza da je Aleksandar Vukov doveo trojicu svojih vojnika da učestvuju u streljanju.

Pošto tokom suđenja nije izveden nijedan dokaz koji bi ukazivao na to da je Vukov uradio bilo šta što mu se stavlja izmenjenom optužnicom na teret, on mora biti oslobođen.

Branilac optuženog Branislava Medića, advokat Zoran Jevrić:

Ovaj postupak je vođen da se zadovolji puka forma kako bi se stvorili formalni uslovi da se optuženima izrekne kazna. Tužilaštvo i sud služili su samo da procesuiraju ono što je Fond za humanitarno pravo osmislio, pripremio i dostavio Tužilaštvu i Sudu a da pri tom ni Sud ni Tužilaštvo nisu vršili nikakve provere vrednosti onoga što im Fond za humanitarno pravo dostavlja. Svi dokazi koje je Fond za humanitarno pravo dostavio

Tužilaštvu i Sudu su prihvatani od ovih organa bezrezervno i nekritički. To se najbolje može videti iz činjenice da se u toku postupka više puta menjala lista navodno stradalih. Sve te liste, Sud i Tužilaštvo su prihvatili bez ikakve provere, pa i identifikaciju jedne žrtve od strane majke na video snimku, da bi nakon te identifikacije predstavnici Fonda obavestili Sud da se radi o grešci.

Predstavnici Fonda za humanitarno pravo su sami dovodili svedoke, smeštali ih u Beogradu, dovodili ih u sud, razgovarali sa njima pre suđenja, određivali termin kada mogu biti saslušani a Sud je sve to prihvatao.

Sud je dozvolio predstavnicima Fonda za humanitarno pravo da sprovedu svoju istragu van optužnice i okolnosti vezanih za optužnicu. Fond za humanitarno pravo je želeo po svaku cenu da u ovaj postupak uvuče Republiku Srbiju, kako bi se nakon završetka postupka dobila naknade štete od Republike Srbije. Na insistiranje Fonda za humanitarno pravo da se utvrdi status jedinice *Škorpioni* Sud je svim mogućim instancama u zemlji i inostranstvu slao molbu da se izjasne u vezi sa tim iako to nema nikakve veze sa ovim postupkom i optužnicom.

Da su se Tužilaštvo za ratne zločine i Sud stavili na stranu Fonda za humanitarno pravo a protiv optuženih postoje sledeći dokazi: Fond je pribavio kopiju kopijine kopije, nekakve kasete, ta kopija kopijine kopije je dalje prerađivana i tako prerađena je dostavljena Tužilaštvu, a Tužilaštvo Sudu. Sud je kopiju kopijine kopije kasete na kojoj su vršene brojne prepravke izveo kao dokaz iako Haški tribunal nije prihvatio ovu kasetu kao dokaz.

Optuženog Branislava Medića sud treba da oslobodi i prema njemu ukine pritvor.

Komentar:

Sem predloga da se prema optuženom Bransilavu Mediću ukine pritvor i oslobodi odgovornosti, branilac optuženog Bransilava Medića nije rekao ništa u prilog odbrane svog klijenta, nije naveo da nema dokaza za njegovu krivičnu odgovornost, nije analizirao dokaze koji su izvedeni tokom suđenja a idu u prilog optuženom Bransilavu Mediću, nije ukazao na delove odbrane Bransilava Medića kada on tvrdi da nije znao za streljanje zarobljenika koje je on prevezao, niti bilo šta drugo relevantno za odbranu optuženog Bransilava Medića. Kompletan završna reč branioca optuženog Bransilava Medića sastojala se u tom da prikaže da je suđenje montirao Fond za humanitarno pravo.

Glavni pretres: 10. 04. 2007.

Izveštaj: Nataša Kandić, FHP i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Izricanje presude

Sudsko veće je donelo presudu, a predsednica Veća je javno objavila, kojom su Slobodan Medić, Branislav Medić i Pera Petrašević oglašeni krivim za izvršenje krivičnog dela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1 u vezi člana 22 KZ SRJ kao saizvršioци a optuženi Aleksandar Medić za ratni zločin protiv civilnog

stanovništva iz člana 142 stav 1. u vezi člana 24. KZ SRJ u pomaganju, pa su osuđeni: Slobodan Medić na 20 godina zatvora, Branislav Medić na 20 godina zatvora, Pera Petrašević na 13 godina i Aleksandar Medić na pet godina zatvora. Pritvor je produžen, do dalje odluke suda, Slobodanu Mediću, Branislavu Mediću i Peri Petraševiću a prema Aleksandru Mediću pritvor je ukinut.

Istom presudom Aleksandar Vukov je oslobođen optužbe da je izvršio krivično delo ratnog zločina iz člana 142 stav 1 u vezi člana 24 KZ SRJ u pomaganju.

Usmeno obrazloženje presude

Jedinica *Škorpioni* je kao vojna jedinica sa tim imenom formirana u leto 1993. Komandant jedinice je bio Slobodan Medić. Jedinica je bila pod komandom Slavonsko-baranjskog korpusa koji je imao sedište u Vukovaru. Kada je dobila status vojne jedinice pod imenom *Škorpioni* jedinica je brojala od 200 do 300 ljudi, da bi u maju 1996. imala oko 500 ljudi. Pomenute činjenice su utvrđene saslušanjem optuženih i svedoka, bivših pripadnika jedinice *Škorpioni* i na osnovu pismene dokumentacije. Svi ti dokazi su međusobno saglasni.

Kada je formirana vojska Republike Srpske Krajine komanda Slavonsko-baranjskog korpusa tretirala je ovu jedinicu kao sepcijalni bataljon. Jedinica je dobijala naređenja direktno od komande korpusa. Komandant korpusa od 1994. je bio general Dušan Lončar.

Jedinica *Škorpioni* je tri puta išla na teren. Prvi teren je bio planina Plješevica prema Bihaću, u novembru 1994. Drugi teren je bio Velika Kladuša, u aprilu 1995. Na tom terenu su se zadržali 15 dana i posle trovanja vodom vratili su se u bazu u Đeletovce. Treći teren je bio Trnovo na planini Jahorina. Činjenice koje se odnose na pripreme i odlazak na teren Trnovo kao i smeštaj nisu sporne, Sud je iste utvrdio kako na osnovu odbrane optuženih tako i na osnovu iskaza svedoka, bivših pripadnika *Škorpiona*.

Od trenutka dolaska na Trnovsko ratište jedinica *Škorpioni* je bila u sastavu Sarajevsko-Romanijskog korpusa Vojske Republike Srpske, na čijem čelu je bio general Dragomir Milošević. Dok je jedinica bila na tom terenu nije imala nikakve veze sa svojim matičnim korpusom (Slavonsko-Baranjskim korpusom), već je bila isključivo pod komandom korpusa Vojske Republike Srpske, čija je to zona odgovornosti.

Po dolasku u Trnovo komandant Medić smešta jedinicu u vikend naselje u blizini samog mesta Trnovo. U istoj vikendici, zajedno sa komandantom Medićem bili su smešteni Pera Petrašević, Milorad Momić, Aleksandar Medić, Slobodan Davidović i Duško Kosanović. Ova vikendica je bila improvizovano komandno mesto *Škorpiona*. Borbeni položaj jedinice je bio udaljen od komandnog mesta otprilike tri do pet km. Kamion nije mogao da prođe do same borbene linije već su hrana i ostale stvari potrebne vojnicima na liniji ostavljani na tačno određenom i ugovorenom mestu. Činjenice vezane za smeštaj jedinice na Trnovskom ratištu takođe se utvrđene na osnovu odbrane optuženih i iskaza svedoka, bivših pripadnika jedinice *Škorpioni*.

Optuženi Slobodan Medić je izvršio krivično delo kao u izreci ove presude i to na taj način što je naredio da se izvrši ubistvo šest zarobljenih civilnih lica jer je po svom vojnom položaju u jedinici *Škorpioni*, kao komandant bio ovlašćen i u mogućnosti da izda takvu naredbu. To potvrđuje u svom iskazu optuženi Pera Petrašević i Aleksandar Medić, kao i svedok Slobodan Stojković.

Optuženi Pera Petrašević je u svojoj odbrani pred istražnim sudijom i na glavnom pretresu u potpunosti priznao izvršenje krivičnog dela koje mu je preciziranom optužnicom stavljeno na teret. On je u svojoj odbrani izneo puno detalja, objašnjavajući kako svoje ponašanje u tom periodu i prilikom egzekucije tako i činjenice vezane za ostale optužene.

Optuženi Aleksandar Medić je počinio krivično delo kao pomagač. Sud je prihvatio njegovu odbranu da nije pucao u zarobljenike već da je na licu mesta, naoružan, čuvao stražu da zarobljena lica ne pobegnu. To je sud utvrdio na osnovu iskaza drugih optuženih i svedoka.

Za optuženog Aleksandra Vukova sud je našao da nema pouzdanih dokaza da je izvršio krivično delo koje mu se stavlja na teret. Ne postoje dokazi da je Vukova optuženi Slobodan Medić obavestio o naredbi da se zarobljena lica liše života. Svi optuženi, posebno Pera Petrašević, čijoj odbrani je sud poverovao, nedvosmisleno su tokom postupka naveli da optuženi Vukov nije znao šta je naređeno u pogledu zarobljenih lica, da on sa optuženim Petraševićem nije razgovarao o tome, kada su se našli na lokaciji egzekucije, te da nije pokazao mesto gde treba izvršiti streljanje, niti je naredio vojnicima koji su došli sa njim da učestvuju u streljanju.

Optuženi Branislav Medić ne priznaje izvršenje krivičnog dela. Navodi njegove odbrane da nije izvršio krivično delo sračunati su na izbegavanje i umanjeње krivične odgovornosti. O tome da je Branislav Medić učestvovao u izvršenju krivičnog dela najbolji dokaz su odbrana optuženog Pere Petraševića i iskaz svedoka Slobodana Stojkovića.

Nije bilo pouzdanih dokaza da je optuženom Slobodanu Mediću naredio NN pretpostavljeni starešina iz Vojske Republike Srpske da organizuje streljanje zarobljenika.

Jedinica *Škorpioni* je paravojna formacija jer je bila formirana i pripadala je vojskama međunarodno nepriznatih država, bilo da se radi o Vojski Republike Srpske Krajine ili Vojski Republike Srpske.

Sud nalazi da se streljanje zarobljenika dogodilo u vreme građanskog rata u BiH. Pod građanskim ratom se podrazumeva oružana borba antagonističkih grupa unutar jedne države, a to je slučaj sa BiH.

Sud nije mogao pouzdano da utvrdi da su zarobljena lica koja su lišena života dovežena iz Srebrenice. Sud je u tom pravcu imao određene indicije ali one na sudu nisu dokazane.

Fond za humanitarno pravo